

Chișinău-Victorie!

Trimisul nostru special relatează evenimentul în pag. 2-3

Maurer poate să moară

LINIȘTIT ?

pag. 4

Un medicament
minune

CATUROTIN

pag. 6

Petru Popescu

ÎN
ROMÂNIA

pag. 13

ANUL LXXXI

Nr. 36

4 — 10

septembrie 1991

BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

În România mai există supraviețuitori care au participat în 1 Decembrie 1918 la Marea Unire de la Alba Iulia. Abia se întorsese din război și au plecat din nou, unii pe jos, spre Alba Iulia, SA FACA ȚARA.

Am aflat, apoi, prin cărțile de istorie fotografii ale marii clipe istorice, am citit discursurile făuritorilor Unirii, dar abia aici, la Chișinău, văzând cimpul dumnezeiesc de suflet național împodobit cu drapelul tricolor, aburul de eternitate care se înalță din litera fiecărui trup trecător prezent aici, am putut realiza ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la Alba Iulia.

Prin Marea Adunare Națională de la Chișinău din 27 August 1991, prin discursurile care au fost rostite aici de conștiințele luptătoare ale neamului, prin hotărârile votate în Parlament, noi am fost de fapt contemporani cu 1 Decembrie 1918, ziua Marii Uniri a tuturor românilor, dar și cu toate clipele de victorie ale neamului românesc de la voievozii întemeietori de țară, Dragoș și Bogdan, la Mihai Viteazul, de la Ștefan cel Mare și Sfânt, la Cuza Vodă. Dar mai presus de toate acestea, victoria românilor din Moldova are uriașă importanță că repară o nedreptate istorică reconfirmând vitalitatea invincibilă a poporului român și relansând-o pentru cel puțin o mie de ani de acum înainte.

Țara a fost mereu ruptă și sfâșiată de-a lungul istoriei. Victoria de la Chișinău din 27 August 1991, asemenea Unirii lui Cuza din 1859 și a Marii Uniri din 1918, trezește speranța în ceea ce ne-a asigurat verticalitatea și identitatea noastră în Cosmos și în istorie: credința în unirea tuturor românilor. De câte ori această credință a fost frișcă, tot de-alteori s-au născut în neomul românesc, alături de fărâmișat, bărbați puternici care au reaprins în sufletele oamenilor dorul de noi înșine, cei din adâncul originar al limbii române, de întregire a nemului românesc. Este meritul moldovenilor că într-un timp incredibil de scurt s-au trezit din somnul de moarte și au făcut cu sacrificiul trupului lor trecător zid împotriva tancurilor imperiale, apărând ceea ce are umanitatea mai de preț: libertatea și independența.

Când cel mai mare imperiu al lumii se destramă în jurul nostru, când federația iugoslavă veșnic se fărâmițează și ea, românii se caudă, se adună, se întregesc, pentru că în libertatea de acum a moldovenilor bate inima puternică de libertate a întregului neam românesc.

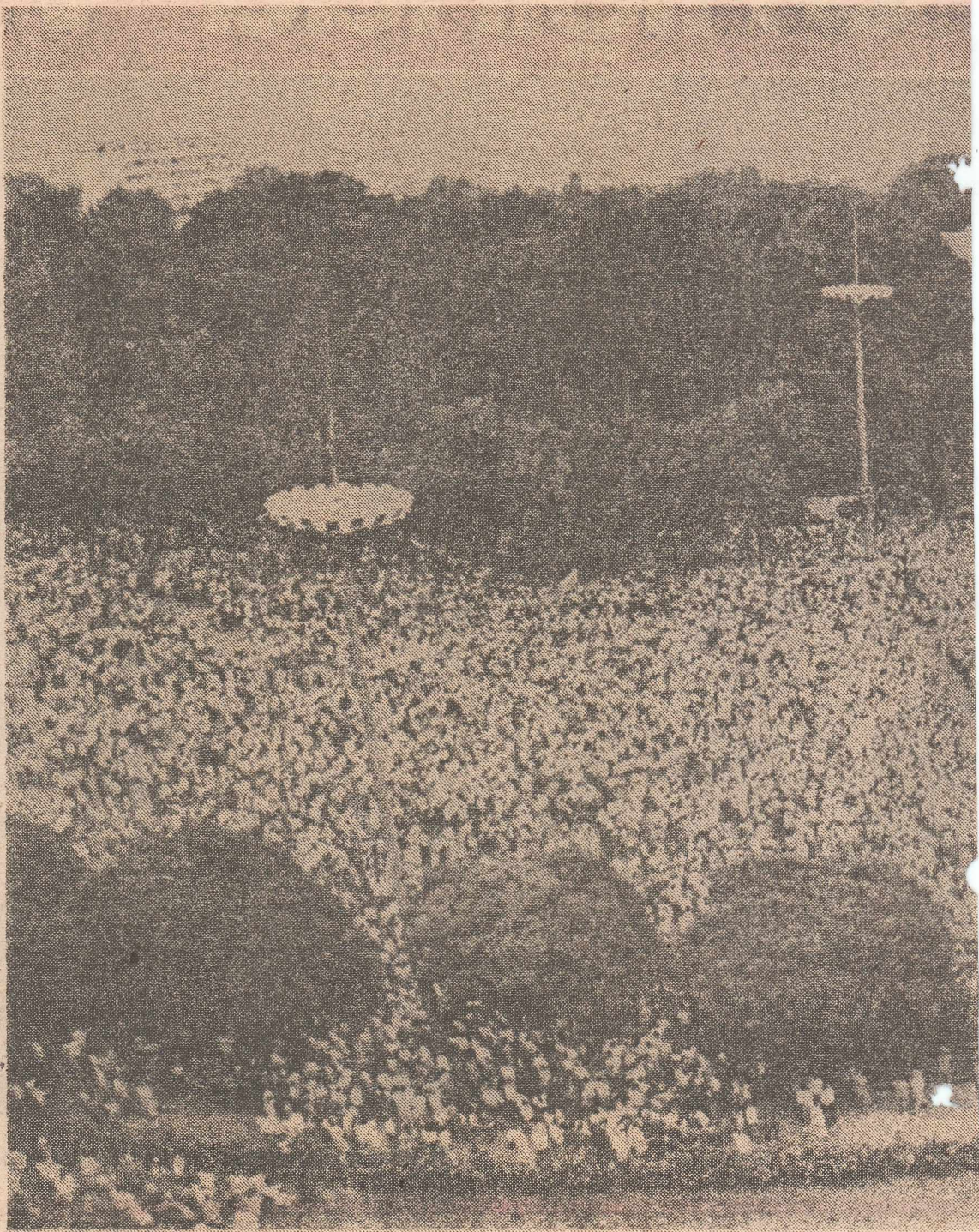
Avem acum toți românii, de-o parte și de alta a Prutului, același drapel tricolor, aceeași sfântă limbă română ca limbă de stat, același alfabet latin, același imn național, Deșteaptă-te, române!, aceleași sărbători în calendar și aceleași valori istorice călăuzitoare. Ce ne mai desparte? Ce ne împiedică să fim cit mai curînd cu puțință Statele Unite ale României?

După Sfînta Scriptură, anul 2000 va însemna sfîrșitul lumii. Se poate. Dar va fi sfîrșitul lumii lor, al celor care au pus tancurile în locul conștiinței. Și va fi învierea noastră a tuturor românilor.

Nie ca această înviere să ne hrănească întreg mileniul care vine, dar și mai departe, pînă la ultima victorie a lumii!

ION ZUBAȘCU ■

Chișinău, 28 august, ora 8

VICTORIE

27 AUGUST 1991 — O ZI PENTRU ETERNITATEA POPORULUI ROMÂN

Multumesc bunului Dumnezeu că mi-a dăruit sănătate să ajung marea bucurie de a fi în Chișinău, în ziua proclamării Independenței Republicii Moldova, astfel încît să pot depune mărturie cu propriul destin la această mare victorie istorică a întregului neam românesc.

DIMINEAȚA MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

Încă din dimineța zilei de 27 August 1991, în Piața Marii Adunări Naționale pulsa cea mai frumoasă parte a poporului Moldovei ca o singură, invincibilă inimă. Veniseră sute de mii de oameni din toate colțurile locuite de români în această parte a lumii, aceiași oameni care în zilele pucului militar de la Moscova au sosit ca voluntari să apere Chișinăul de invazia tancurilor, biocind toate intrările capitalei cu mașini și propriile lor trupuri. Acum, aceiași oameni au venit, cu tricolorul sufletelor lor în mîini. De la Catedrală pînă la Arcul de Triumf și clădirea Guvernului, toată această largă agoră, dominată de crucea ocrotitoare înălțată de brațul lui Ște-

fan cel Mare, era umplută ochi de luptătorii și cîștigătorii celei mai mari victorii de pînă acum a românității din 1918. Începe: Independența Moldovei și ieșirea ei din imperiul sovietic.

La ora 10, cu două ore înainte de sesiunea extraordinară a Parlamentului, s-a deschis Marea Adunare Națională, de la tribuna căreia s-a supus aprobării întregului popor proclamarea Independenței. Dar iată un amănunt simbolic pentru istoria viitoare a neamului: tribuna de la care au vorbit eroii victoriei de la Chișinău a fost înălțată chiar pe ruinele soclului fostei statuii a lui Lenin, demolată exact acum o lună, în timpul lucrărilor Conferinței internaționale „Pactul Ribbentrop-Molotov și urmările sale pentru Basarabia”.

Acum, spațiul acesta uriaș, țesat de lume, de inimă, conștiințe și idealuri, era dominat doar de Catedrala din parc, de Arcul de Triumf pe care se urcaseră zeci de oameni să adevărească simbolul cu propriile lor trupuri și de statuia lui Ștefan cel Mare și Sfînt pentru moldoveni — divinitate pămîntescă ce a vegheat zeci de ani ca între Prut și Nistru flacăra credinței și libertății să nu se stingă niciodată.

Domnul Alexandru Moșanu, președintele Parlamentului Republicii Moldova, și unul dintre arhitecții victoriei de la

Chișinău, declară deschisă Marea Adunare Națională, binecuvîntată de episcopul Tighinei, preasfințitul Vichentie. În explozia de entuziasm a mulțimii și îngereasca legănare a drapelului tricolor, la cuvîntul Mircea Snegur: „Îngenunchind în februarie, anul curent, la mormîntul Marelui Voievod, lîsînd la Minăstirea Putna tricolorul cu Stema Republicii Moldova, am jurat atunci că voi fi întotdeauna demn de moștenirea Domnului Moldovei care ne va domina mereu. Astăzi ne înscrim cu toții, de la mla la mare, în garda neînfrîcților lui oșteni și îi jurăm că ne vom apăra independența pînă la ultima suflare.

Jurăm! Jurăm!

Trăiască Moldova Independentă! Trăiască libertatea! Trăiască poporul liber și independent!”

Poporul îi răspunde întinzînd o pînză tricoloră de suflet între pămîntul Moldovei și Dumnezeu.

După primul ministru Vasile Muravschi, vorbesc mulțimii și o binecuvîntează poezii Grigore Vieru și Leonida Lari, care au anticipat victoria politică de azi prin marea, victorie de spirit a limbii române ridicată la valoare înalt patriotică prin versurile lor. Președintele Frontului Popular din Moldova, Iurie Roșca, care într-un proiect de rezoluție,

propus de Alianța națională pentru independență „16 Decembrie”, ca imnul de stat al Moldovei să devină **Deșteaptă-te, române**, neparticiparea Moldovei la nici un tratat asupra Uniunii, formarea unei Gărzi Naționale, intrarea frontierei de pe Prut în subordinea Moldovei, retragerea trupelor sovietice din Moldova etc. Documentul a fost adoptat de Marea Adunare Națională.

Sărbătorit ca un erou, Mircea Druc a elogiât voluntarii care au apărut, în momente de cumpănă, destinul incert al Moldovei și a lansat ideea că Independența Moldovei este doar un pas spre Marea Unire: „Eu nici în mormînt n-aș putea intra fără frații mei de la Cernăuți, eu nu pot fi independent fără a ști că mă ascultă mafamureșenii, mă ascultă și dobrogenii, mă ascultă și oitenii și transilvănenii... Nu vom putea intra în Europa decît numai uniți... Abia atunci va avea semnificație independența noastră cînd vom aborda și vota drept jurămînt: Unire! Unire! Unire, români de pretutindeni...”

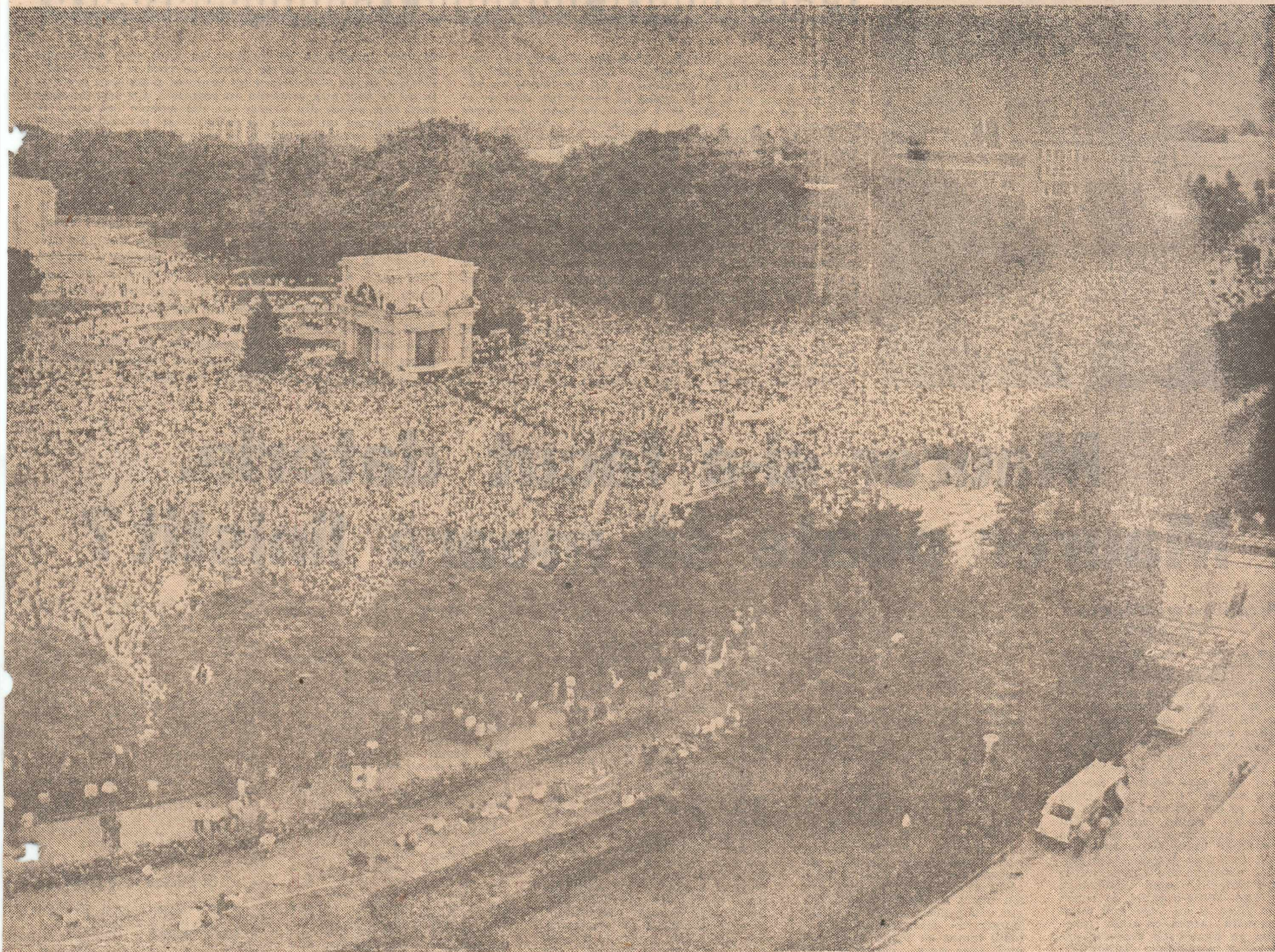
La ora 12, parlamentarii se retrag în clădirea Parlamentului pentru a supune aprobării forumului legislativ al țării Moțiunea adresată de Marea Adunare Națională privind Independența Moldovei.

DUMNEZEUL ROMÂNILOR COBOARĂ ÎN PARLAMENT

În timp ce ministrul Ion Ungureanu a rămas în Piața Marii Adunări Naționale să dea cuvînt celor care nu-și rostiseră încă mesajul în fața mulțimii, o parte din oameni și-au însoțit reprezentanții spre clădirea Parlamentului.

Sesiunea extraordinară a proclamării Independenței a fost deschisă și ea de domnul Alexandru Moșanu. După cuvîntarea președintelui Mircea Snegur, Alexandru Moșanu a supus aprobării Moțiunea Marii Adunări Naționale, propunînd deputaților să ia cuvîntul. „**Votul! Votul!**” — a strigat întreaga sală. Nu mai era timp de cuvinte, ci de fapte. Poporul aștepta afară, reacționarii ruși din Parlament ar fi putut înfrîza prin luările lor de cuvînt proclamarea Independenței în forumul legislativ al țării. În această situație, Ion Hadîrcă, vicepreședintele Parlamentului, îi dă din nou cuvîntul lui Alexandru Moșanu pentru a citi Proiectul Declarației de Independență a Republicii Moldova.

Anatol Plugaru invită pe fiecare deputat să treacă prin fața Comisiei de validare juridică pentru a-și depune semnătura. Fiecare deputat e strigat nominal, spune **DA, PRO** sau **PENTRU** și vine apoi să

— CHIȘINAU

semneze. Sînt și absenți. Sa-
fonov de la Circumscripția 21
din Transnistria, rus! „Asta
nu-i închis?” — întreabă A-
natol Plugaru. Alți deputați
ruși mai precauți spun **ZA** și
seranează pentru Independen-
ță. În curînd vor învăța să
spună și **PENTRU** în loc de
ZA! Mulți deputați ruși sînt
absenți. Cei mai conservatori
dintre ei, care s-au opus pînă
acum tuturor inițiativelor de-
mocratice ale Parlamentului,
sînt aplaudați minute în șir cînd
semnează. E o victorie a mol-
dovenilor împotriva străinilor
care au vrut să le colonizeze
și sufletul.

La Circumscripția 254, poe-
tul Nicolae Dabija e absent.
Unde o fi în aceste clipe ma-
rele poet Nicolae Dabija? Va-
leriu Matei „semnează cu am-
bele miini”. „Mulțumim unuia
dintre spiritele independen-
ței!” — îi răspunde Anatol
Plugaru. Apoi semnează cele-
lalte nume sonore ale limbii
și sufletului românesc din
Moldova — Matcovschi, Vieru,
Lari, Hadărcă, părintele Bu-
buruz, Snegur, Ogoroc. Un
amănunt semnificativ: depu-
tatul rus Grozdev semnează
declarația și cheamă tot po-
porul găgăuz să i se alăture și
să susțină Independența Mol-
dovei.

Rezultatele votării Decla-
rației: 277 pro, nimeni contra,
nici o abținere, depășindu-se
astfel cu 33 de voturi cele
două treimi (244 voturi) ne-
cesare pentru adoptarea rezol-
uției. Evident, au absentat
mulți deputați ruși. Dar și fără

ei, mai ales fără ei, Mol-
dova e independentă din
această clipă. Lumea e în pi-
cioare, aplaudă la nesfîrșit,
bucuria, are o inimă puternică
în această clipă și în acest
loc binecuvîntat al lumii.

În continuare deputații au
votat primele legi care să
consolideze Independența. Ziua
de 27 August a fost declarată
sărbătoare națională și s-a a-
nulat ziua de 7 noiembrie ca
sărbătoare, întrucît „și-a pier-
dut semnificația oficială”. Ion
Vatamanu „specialistul în săr-
bători” al Moldovei: „Dacă
vreți să vă fac sărbători, hai
să le facem împreună!” Și
întregul Parlament a decis a-
supra marii sărbători națio-
nale a Moldovei. S-a ivit o
obiecție: părintele Buburuz
propune altă zi ca sărbătoare
națională, întrucît 27 August e
ultima zi din postul Sf. Ma-
ria, iar poporul nu va putea
posti în această zi. „O vom
face de post, părinte!” — răs-
punde cineva. Ion Vatamanu:
„Poporul știe ce să facă cu
sărbătorile lui. Numai să i le
dăm pe cele adevărate!”. Și
intervenția decisivă a poe-
tului Valeriu Matei: „Ar fi bine
ca biserica noastră să revină
la albia sa firească, să fie in-
dependentă și ea, să revenim
la calendarul nostru vechi, or-
todox, și se rezolvă astfel de
la sine și această problemă!”
Ion Vatamanu mai propune ca
sărbătoare o **Zi a voluntarilor**,
pentru curajul cu care au apă-
rat Moldova.

Alexandru Moșanu anunță
Parlamentul Moldovei că a

primit trei mesaje speciale de
la Ion Solcan, vicepreședintele
Parlamentului Român, Patri-
arhul Teoctist și Nicolae Con-
stantinescu, de la Alianța Ci-
vică.

În finalul sesiunii Parla-
mentului, Ion Hadărcă: „Nu-mi
pot imagina un stat indepen-
dent fără un imn național”. Cu
203 voturi pentru, 12 împotri-
vă și 19 abțineri, **Deșteaptă-te,
române!** va fi noul imn națio-
nal al românilor din Moldo-
va. Sala e din nou în picioare
și aplaudă minute în șir aceste
mari victorii istorice, decisi-
ve în eternitatea unui popor.

Apoi coborîm un etaj mai
jos, într-o sală cît vezi cu o-
chii, cu mese încărcate de stîl-
cle de sărbătoare care încep să
pocnească. Toată lumea se îm-
brățișează, cîntă împreună
Mulți ani trăiască!, de la ma-
sa poetului Valeriu Matei în-
cepe **Deșteaptă-te, române!**. Ză-
resc cîțiva clujeni în mulțime,
sînt undeva în explozia gene-
rală de entuziasm, Mircea Sne-
gur, Mircea Druc, Grigore Vie-
ru, Matcovschi, Lari, Dan Că-
pățînă de la Alianța Civică,
Liviu Mureșan de la FSN,
Ioan Alexandru de la Partidul
Național Țărănesc Creștin, poeți
de la „Timpul” din Iași, îmbră-
țișați în această unică sărbătou-
re națională.

Cînd se coboară din Parla-
ment, mulțimea era deja adu-
nată în fața clădirii și nu se
mai poate înainta către Piața
Marii Adunări Naționale decît
printr-un coridor de trupuri,
de brațe, de inimi și dra-
pele. Străbatem aproape un

kilometru prin acest coridor,
pîngind și cîntînd, în ovații
le și florile mulțimii înălțîn-
du-ne într-o lumină dîm-
rezească de bucurie și cin-
tec: „**Trăiască libertatea!**”,
„**Trăiască Independența!**”, „**Li-
bertate, Libertate!**”.

Mărturisesc că dacă viața
mea s-ar fi oprit atunci, nu
mi-ar fi părut rău, după ce
am ajuns să trăiesc această
clipă sfîntă pe pămînt.

DUPĂ AMIAZA MARI ADUNĂRI NAȚIONALE

Mircea Snegur, Alexandru
Moșanu, Vasile Muravschi și
toți ceilalți deputați au ajuns,
purtați pe înimile tuturor, din
nou la tribuna așezată pe so-
ciul fostei statui a lui Lenin.
Tot ce s-a hotărît în Sedința
extraordinară a Parlamentului
este adus la cunoștința mul-
țimii. Se adresează din nou
poporului adunat și întregii
Români, celui mai pur suflet
național, Mircea Snegur, A-
lexandru Moșanu, Valeriu Ma-
tei, Vasile Muravschi. Pe po-
diu sînt foarte aproape de
Grigore Vieru și Leonida
Lari, de Dan Căpățînă și Ni-
colae Constantinescu de la A-
lianța Civică. Sosit în ultima
clipă cu autostopul de la Bucu-
rești, noaptea, poetul Ioan
Alexandru vorbește poporului
ca un profet din vechime, cu
tricolorul său răstignit pe cru-
ce: „Sărbătourea de la Chiși-

nău este de un miliard de ori
mai mare decît cea de la Alba
Iulia pentru că dumneavoastră
erați morți și ați înviat!”.

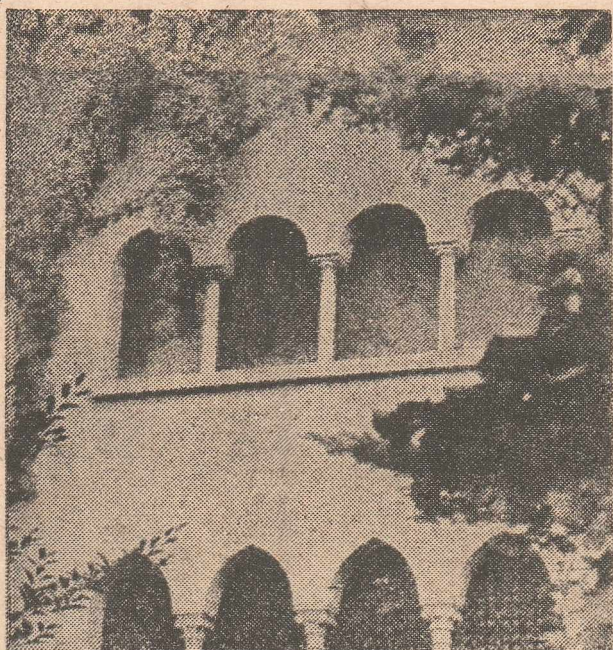
Poetul Ion Hadărcă a fost
cu Constantin Oboroc la Mos-
cova să impună drapelul tri-
color la sesiunea Parlamentu-
lui rus. Își încheie cuvîntarea
cu versuri care merg imediat
la inima poporului român. Din
Bucovina de nord a sosit A-
lexandrina Cernov să ceară sprijin
de libertate pentru buco-
vineni. Mai vorbește Tanaso-
glu, un reprezentant al găgău-
zilor care cere neamului său
luciditate pentru a se salva.
Mihail Ghimpu (Frontul Popu-
lar): „Cei ce-au luptat pentru
libertate au cîștigat libertatea,
cei ce-au slujit închisoarea po-
poarelor, și-au cîștigat în-
chisoarea.”

Cristian Popescu de la Socie-
tatea „București-Chisinău” con-
sid-ră dobîndirea independenței
Moldovei o dovadă că România
este nemuritoare. Primul vice-
președinte al Guvernului Mol-
dovei, Constantin Oboroc, elo-
giază oamenii de litere ai Ba-
sarabiei.

Apoi s-a făcut o slujbă ca și
Dumnezeu să se bucure de In-
dependența Moldovei și să o
sfîntească cu puterea sa cereas-
că pînă în vecii vecilor. Iar
Dumnezeu milostivul a răspuns,
spre seară, cu o ploaie bine-
făcătoare ca semn că această
victorie a neamului românesc
din Moldova s-a așezat în pămînt
bun și va rodi ca o să-
mînță nemuritoare.

ION ZUBAȘCU

Pensionarii națiunii recunoscătoare

Peste câteva săptămâni, Ion Gheorghe Maurer, fost președinte al consiliului de miniștri, fost stilp al p.c.r. și autor al scenariului de înscăunare a lui Ceaușescu, va implini 89 de ani și va fi al doilea an consecutiv când pe adresa sa nu va mai sosi, ca-n vremurile bune, „un vagon de scrisori”. Intră și aceasta în ciștigurile subtile ale revoluției. În somptuoasa vilă din b-dul Aviatorilor, aflată gard în gard cu cea a lui Iliescu (că doar nu vă așteptați să se învecineze cu Ticu Dumitrescu), fostului demnitar i se urâște: de aceea ziaristii, chiar și cei de la o anumită parte a presei, sînt oricînd bineveniți. Și dacă nu vor realiza chiar un interviu, eu o prelegere despre virtuțile marxismului tot se vor pricopsi, căci interlocutorul face ce face și citează din Marx ca popa din scripturi și, ca să pleci pe deplin luminat, îți și exemplifică cu momente glorioase din trecutul său de luptă împotriva lui Stalin, a lui Hrușciov și a lui Ceaușescu, din care rezultă cu necesitate că a fost inițiu și poate cel mai mare dizident al nostru.

Impresurat de cărți prețioase, toate în limbi capitaliste, (ni s-a părut o sfidare în casa aceea înimaginabil de luxoasă o carte ca „Vainere la pauvreté dans les pays riches” („Lichidarea sărăciei în țările bogate”). Ca să intri la

Maurer, trebuie să lei legătura cu unul din aghiotanți (conform graficului de la poartă, se pare că are trei: Marian, Eugen și Cristii; și tot conform graficului, prezența lor la post este urmărită cu strictețe). Cei trei nu știu dacă sînt plătiți din pensie sau din sumele cu care îl sponsorizează un român cu suflet mare, persoană importantă, nu spun cine. Acolo, în ghereta de la poartă, este și o listă cu numere de telefon utile, în care poți citi cu stupefacție: dormitor tovarășul, dormitor tovarăsa, cameră copii, cameră pod (mă rog, toate încăperile casei cu interiorarele lor din 2 cifre), apoi prieten, prietenă, prietenă (cam puțin amice, ce să-i faci, vremuri tulburi!). Ministerul de Interne (urmează un număr din 4 cifre), elzmar, eroitor, frizer, cofetar, doctor (vreo sase). La ușă, evident, te întâmpină un cine: negru, marțial și trîndav. Nici măcar nu te miri, într-atît e de rasat. Pe masa de lucru, alături de teancuri de cărți franțuzești și nemțești, sînt expuse fotografiile celor trei nepoți pe care venerabilul demnitar îi mîngie cu priviri dulcose.

Domnilor, bunicul acesta cumsecade, de mîini fine, de artist, este păpușarul care, încurcînd storiile politice, a aruncat poporul acesta în labele unui paranoic.

Maurer și-a făcut datoria. Maurer poate să moară liniștit?

N-am făcut greșeli pe care să le regret

Rep.: D-le Maurer, dacă în acest moment ai face o rememorare fugitivă a trecutului dvs. politic și dacă admiteți că — la fel ca orice persoană — ai săvîrșit și unele erori, ai putea preciza care credeți că e cea mai regretabilă eroare pe care ai comis-o?

I.Gh.M.: Dacă am comis erori, am comis erori pe lucruri mai simple (! — n.n.). Dacă stau să mă gîndesc, greșeală pe care s-o regret nu am! Am multe greșeli, pentru că într-o activitate mare este firesc să mai comiți și greșeli. Asta mai ales conștient de împrejurări sau datorită unei informări greșite. Dintr-o astfel de cauză am făcut și eu cea mai mare greșeală: aceea că l-am propus pe Ceaușescu secretar general al partidului. Informațiile mele despre el erau deosebit de nesatisfăcătoare și puține. Cu el nu avusesem pînă atunci nici măcar o discuție, în afară de singura împrejurare în care el a venit la mine să se plîngă că Dej nu-l lasă să-și vîrje (!!! — n.n.). Dej mi-l prezentase în termeni buni. Era imposibil de prevăzut că va deveni un dictator atîns de paranoic!

Rep.: Așadar, ai mizat pe Ceaușescu fără să dețineți argumentele necesare!

I.Gh.M.: Argumente... Ce argumente? Se știa că e un om muncitor, că nu bea, că e dornic să se instruiască... Ba mai mult eu însumi îl socotesc ca avînd o atitudine relativ ostilă rusilor.

Rep.: Credeți în viitorul acestei țări?

I.Gh.M.: Cred. Însă viitorul acesta depinde în primul și în primul rînd de popor. Totul e-n schimbare, așa că previziunile sînt extrem de riscante.

L-am criticat pe Hrușciov pentru amestec în treburile interne

Rep.: Acceptați ideea că stalinismul — ca expresie evidentă a totuțarismului — reprezintă în mod ineluctabil pînta către care duce comunismul?

I.Gh.M.: Cînd am intrat eu în partidul comunist, în ilegalitate, despre gîndirea marxistă aveam o părere bună. Adică știam că lucrurile fundamentale (libertatea, democrația și libertățile popoarelor) sînt indispensabile societății umane. Acest lucru m-a pus într-o absolută contradicție cu Stalin. Sigur, nu m-am putut duce să-l spun lui Stalin ce cred despre gîndirea lui, dar am socotit că, în România, un marxist are datoria să lupte împotriva stalinismului și pentru marxism. Pentru acest motiv, avînd în vedere că legăturile mele cu Dej s-au întărit chiar din vremea ilegalității, eu l-am expus punct de vedere și lui (...). După ce l-am organizat evada-

rea, în cele două zile cît am stat ascunși la un învățător din Oltenia, i-am spus lui Dej clar: noi trebuie să luptăm împotriva stalinismului! Eram conștient că stalinismul nu are nimic cu viitorul societății omenești.

Rep.: Ar fi interesant de știut care a fost poziția lui Gheorghiu-Dej?

I.Gh.M.: Dej a fost de acord cu mine. După 23 august 1944, cînd a fost vorba să se constituie guvernul care mergea pe linia lui Stalin, eu i-am zis: pe mine să nu mă băgați în nici o chestie — nici în conducerea de partid, nici a țării, nimic! Cum însă situația lui era foarte grea, căci Biroul Politic era plin de stalinisti, atunci a venit și mi-a cerut să vin să-l ajut (...). Așa am intrat în Biroul Politic. Sigur, nu puteam lupta pe față împotriva stalinismului. Știe toată lumea că Stalin avea un mod unic de-a răspunde: îți dădea un-a-n cap și se isprăvea! Dacă noi am fi fost impușcați, ar fi cîștigat țara ceva? Eu cred că pierdea! Trebuia să nu fii impușcat, să rămii, să trăiești și să suporti, luptînd înaintea. Este ceea ce am făcut.

Rep.: Vă amintiți vreun episod semnificativ al acestei lupte?

I.Gh.M.: Mi-amîntesc modul în care l-am contrat, ca să zic așa, pe Hrușciov. După ce acesta luase o poziție critică în cadrul unei întruniri publice cu privire la politica P.C.R., eu mi-am exprimat dezacordul cu privire la acest amestec în treburile interne ale României și la ședința Biroului Politic am arătat aceasta. A aflat, a venit aici și m-a întrebant cum stau lucrurile și eu am recunoscut fără să mă tem!

Rep.: Despre ce anume era vorba?

I.Gh.M.: Hrușciov avusese ideea să semene porumbul în pătrat, ori noi am experimentat acest lucru și am ajuns la concluzia că nu e bine în pătrat ei în... șir, în linie — cum i-o mai fi zicînd. Or, Hrușciov a criticat acest lucru și eu l-am criticat la rîndul meu. Sigur, fiind prieteni, își putea formula o părere, — dar ca stat — nu ea dispoziție!

Dezastrul actual din țară este explicabil

Rep.: Revenind în prezent, cum ai putea caracteriza situația de moment a României din perspectiva socio-politico-economică?

I.Gh.M.: Despre asta ar trebui să discutăm mult și discutați ar avea nevoie de foarte multe lămuriri. Trecerea de la stalinism — pe care noi l-am trăit pînă de curînd și pe care Ceaușescu l-a reprezentat în mod suveran! — e grea chiar și într-o țară al cărei nivel de civilizație este ridicat, apai la noi... Masele sînt întotdeauna mai puțin receptive față de ideile care — deși sînt valo-

roase — nu sînt suficient cunoscute.

Rep.: Dacă ar fi totuși să faceți referiri concrete, ce părere aveți despre erorile comise de conducerea actuală?

I.Gh.M.: Trebuie să admit că Puterea actuală a comis erori destule, slavă Domnului! (vorba marxistului, nu? — n.n.). Ele însă nu sînt voite, ci au izvorit din informare greșită (care? — n.n.) și din gîndire greșită cîteodată.

Rep.: Nu vi se pare alarmant că s-a ajuns să se spună că era mai bine pe vremea lui Ceaușescu?

I.Gh.M.: Adevărul e că azi consecințele politicii lui Ceaușescu se plătesc mai mult decît pe vremea lui. Ceea ce trăiește poporul astăzi este scadența tirzie a greșelilor fundamentale de atunci. Situația catastrofală la care asistăm și se datorește tot lui. Prima greșeală imensă a lui Ceaușescu a fost că a silit țărînimia să se coopertivizeze, în loc să-i lase singuri să aleagă această cale. (Și totuși, cine a încheiat cooperativizarea în 1962, tovarășe Maurer? — n.n.). La toate nenorocirile pe care le-a „rînduit” Ceaușescu trebuie adăugate și lacunele poporului, cultura sa precară, nivelul său scăzut de civilizație.

Rep.: Considerați că o altă formulă a Puterii ar fi putut

că la un stat democratic, de drept.

Se poate trăi cu o pensie de 8000 de lei

Rep.: Domnule Maurer, vă adresez o întrebare care poate părea obraznică: în toată presa românească se susține că foștii demnitari de partid și de stat, care ne-au adus unde ne-au adus, au pensii foarte mari și privilegii pe care nu le merită. Dumneavoastră considerați întemeiată această afirmație?

I.Gh. Maurer: Eu cînd am demisionat nu mi-am anunțat public demisia. Am făcut-o prin convenție cu oamenii aceia cu care nu m-am mai înțeles. Dacă aș fi spus-o public, m-am gîndit că aș fi creat o situație proastă României, care ar fi fost azvîrlită de-o parte, așa cum reacționează astăzi lumea față de Uniunea Sovietică. Și atunci le-am spus: „Plec, că sînt bătrîn. Să nu se știe de ce plec.” Cînd am plecat, Ceaușescu mi-a dat casa asta, nu proprietate, ci ca să stau în ea. Și cred că a făcut bine că mi-a dat-o. Pentru că eu am anumite lucruri care nu pot fi băgate oriunde. Al doilea: mi-a dat casa asta, printre altele, pentru că datorită situației mele, a muncii pe care am să-

siile mari, nu știu asta. Însă, aș vrea să știu care e măsura în care se poate trăi cu 3000 de lei? E adevărat, eu mai cîștig de la Academie, pentru că sînt și academician, vreo 5000 de lei. Casa asta, iarna, pentru căldură îmi cere 5000 de lei pe lună. Pensia asta nu-mi ajunge. Adevărul este că pe mine mă sprijină niște oameni. Au venit și mi-au spus: „Nu poți trăi? Poftim!” Și-mi plătesc anumite lucruri.

Rep.: E vorba de prieteni sau rude?

I. Gh. Maurer: Prieteni. La asta se adaugă și 100 de mărci pe lună, pe care mi le trimite fiul meu din străinătate.

Și Iliescu m-a uitat

Rep.: Sînteți vecin cu domnul Iliescu. Vă vizitați?

I.Gh. Maurer: Înainte, Iliescu mai venea să mă vadă. Avea păreri pe care le avea, discutam — că le-aveam și eu —, dar de-o bucată de vreme, nu-l mai văd deloc și nici nu-l găsesc la telefon. Dimpotrivă, eu aveam și telefoanele astea, cu fir scurt, îl căutam nu pentru probleme personale, ci pentru probleme de politică. Dar mi le-a luat pe toate. Mi le-a luat, mi le-a luat! Le-a dat și el la alții!

A venit Verdeț la mine să reînființăm partidul, să ne luăm paralele înapoi

Rep.: Ați mai avut legături directe cu foștii demnitari de partid după evenimentele din decembrie '89?

I.Gh.M.: Anul trecut, înainte de a se înființa Partidul Socialist al Muncii, a venit Verdeț la mine să reînființăm partidul, să ne luăm paralele înapoi. Eu, unul, nu am fost de acord. I-am spus că pentru a înființa partidul și acesta să fie un partid marxist, trebuie să aștepte. În condițiile actuale nu se poate vorbi despre gîndirea marxistă. Lumea e contra ei în primul rînd pentru că nu are habar de ea! Eu i-am explicat că în condițiile actuale nu se poate face propagandă marxistă fără să fi socotit ca reprezentant al gîndirii staliniste.

Rep.: Considerați că Ilie Verdeț are probitatea morală și competența de a mai fi lider de partid?

I.Gh.M.: Un om care n-a avut curajul să spună lui Ceaușescu că nu e de acord cu el pe o anumită problemă sau pe mai multe, un om care mi-a ascuns ordinele și indicațiile primite, nu este locmai omul calificat să constituie și să conducă un partid. Genul de oameni ca el, care au spus toată viața: „Am înțeles, să trăiți!” mă deprimă.

CRISTIAN PAVEL
VALERIA DORNEANU
Fotografii de
ELENA GHERA

face mai mult pentru binele post-revoluționar al țării?

I.Gh.M.: Nu știu. Cert e că cei care sînt azi la Putere nu pot fi făcuți răspunzători de ceea ce se întîmplă (??? — n.n.). Gîndirea strategică a țării de azi este justă. O societate omenească contemporană este imposibil de conceput fără economie de piață. Chiar și Marx, vorbind despre întreprinderile mici, nu vede neapărat o exploatare a muncii omului, ci mai degrabă o cooperare, adică oamenii schimbă între ei ceea ce fac. E greu pentru cei ce conduc astăzi să facă trecerea de la o stăpînire nebuneas-

virșit-o, o serie întregă de oameni mă considerau UN OM și veneau să mă vadă. Era normal să-i primesc într-un loc adecvat, unde oamenii aștia să se simtă bine și să nu poată spune: „Asta a intrat într-o cocioabă!” Al treilea lucru pe care l-am primit a fost o pensie egală cu salariul meu de președinte al Consiliului de Miniștri. Acest salariu era de 17000 lei. Astăzi, eu am o pensie de 8000 de lei. Pentru că așa mi-a fixat-o regimul asta. Se poate întîmpla ca acești 8000 de lei să fie mulți; se poate întîmpla să fie unii oameni care au pensie de 500 de lei. Poate că e una dintre pen-

POLIȚIA ENGLEZĂ FURĂ DIN BRAȘOV

La Tribunalul Județean Brașov, în ziua de 6 noiembrie 1990, a fost depus un dosar de adopțiune internațională cu nr. 1748/1990 în care exista o cerere de înfiere semnată de soții Alan și Sharon Stothart, cetățeni britanici. Dl. Alan Stothart este polițist în orașul Newcastle, iar d-na Stothart este asistentă medicală. Venitul anual al familiei — aflăm din dosarul de adopțiune — este de 27 000

lulie '89 de mama sa, Reghina Brumar, ulterior condamnată la 3 ani închisoare pentru tilhărie. Tatăl fetei, Goga Ianos, este... imposibil de găsit, pur și simplu și-a părăsit copilul. Dl. Alan Stothart se va bucura de o deosebită simpatie din partea conducerii Leagănelui de copii, astfel i s-a permis s-o plimbe pe micuța Anca prin oraș, să-i ofere prăjituri și jucării, ca orice părinte! Polițistul britanic înaintase instanțelor legale dosarul de înfiere, chestiunea de procedură cerea doar timp. În ziua de 25 aprilie a.c. Alan Stothart sosește în Brașov fără să-și anunțe prietenii, polițiștii români...

A fost ea-n filme

A doua zi, polițistul se prezintă la orfelinat și, conform obiceiului, cere să ia fetița la

plimbare, anunțind conducerea instituției că problema adopțiunii a fost rezolvată. Cum să refuza un englez? Dl. Stothart ia fetița de mână, iese în oraș, o urcă în automobilul personal și (în prealabil achitase nota la hotelul „Aro Palace”) trece frontiera româno-ugoslavă Stamora. În aceeași zi, polițistul și Anca Brumar se aflau în portul Dover! O răpire în stil englezesc. Trecerea frontierei — am aflat din surse neoficiale, dar demne de încredere — s-a făcut cu ajutorul unui cetățean sârb, care a preluat copilul și l-a trecut în Iugoslavia fără probleme, contra unei sume însemnate. Viza de intrare temporară în Anglia a copilului a fost acordată de autoritățile britanice având în vedere situația limită și interesele fetei. Ea se află în pre-

zent sub supravegherea autorităților britanice de imigrație care, în curând, vor lua o hotărâre definitivă asupra ei.

La Brașov, acest fapt a produs consternare, autoritățile locale nu s-au mai aflat niciodată în fața unui asemenea caz. Dosarul deschis de Procuratura Județeană se pare că va fi înaintat Procuraturii Generale, complicațiile acestei afaceri depășind competențele celor de la Brașov. Există puține șanse ca Anca Brumar să se întoarcă în țară sau ca polițistul britanic să fie pedepsit conform legilor românești. În țara sa, pentru fapta săvârșită, dl. Stothart a primit o amendă de 250 de lire sterline și a fost supus unei anchete disciplinare. Care a fost motivul răpirii? De ce polițis-

tul n-a avut răbdare? Ministerul Justiției s-a adresat Ambasadei Marii Britanii la București și a primit în luna august 1990 o comunicare din care aflăm că singurul act valabil pentru a înfla, în cazul cetățenilor britanici, este emis de Ambasada Britanică. Se pare că acest document nu a putut fi obținut, și presat de promulgarea unei legi a adopțiunilor în România, care i-ar fi stricat socotelile, dl. Stothart a procedat în consecință. Firește, este o ipoteză! Poate polițistul britanic ne-ar da mai multe amănunte. Dar de atunci, dl. Stothart n-a mai venit în România, țară frumoasă, bogată în copii orfani.

PETRE BARBU ■

CINE MÎNĂ LUNGĂ ARE

La sfîrșitul acestui an școlar, bacalaureatul în hoție s-a susținut — pentru județul Timiș — la Deta. Ioan Bocas (29 ani) a absolvit timp de doi ani cursurile specifice pregătirii în meserie cu practica în producție la Societatea comercială Plapaf S.A. (fosta Fabrică de mobilă). În acest timp, a obținut la principalele materii rezultate bune: o butelie aragaz (pescuită cu cîrligul de pe acoperișul blocului), o motoretă (din garajul unui coleg), un televizor (din casa altui coleg), un radio (din biroul directorului), un magnetofon (din apartamentul unui coleg). După cum se vede, primele rezultate le-a obținut de la colegi. Anul școlar s-a încheiat bine și la practică: ferăstrău circular, pistol pneumatic, ma-

șină de găurit, două motoare electrice de mari dimensiuni, aparat electric de măsură „Mavo 35”, antene, lămpi de benzină, presă mecanică, motor pentru mașină de spălat, clante, diode, becuri, prize, furnir, truse chei, bicicletă, bomfaiere, mască de gaze, furtun de pompieri (lista e imensă, așa că renunț). Pe parcursul studiilor, dl. Ioan Bocas și-a exercitat și talentul de zidar, construindu-și o interesantă boxă dotată cu apă și curent electric și mascată cu zid fals, la subsolul blocului. Totul a fost așezat și menținut în cea mai desăvîrșită ordine. De notat că, timp de doi ani (cît și-a agonisit acest complex bagaj de cunoștințe utile), dl. Bocas a fost un bun meseriaș (electrician de întreținere) și un coleg atașat.

La examen a participat și dl. Ioan Pohrib (21 de ani) în aceeași specialitate. Domnia sa a sosit de la Jebel, după ce ab-

solvise școala din localitate, plus cele din Liebling, Voiteni și Conaciu Iosuf. La Deta și-a susținut proba într-un mod original. A sosit la 3 noaptea, a legat strasic clantele ușilor de la blocurile din preajma Consignației, a tăiat cu bomfaierul două gratii, a intrat, și-a luat aparatul dorit, l-a pus pe bicicletă și a plecat pedalind agale, în ciuda stress-ului provocat de citiva locatari care îl văzuseră, dar nu puteau ieși prea lesne din bloc.

Proba finală a sesiunii a fost susținută la poliția orașului Deta, sponsor ce a oferit — gratis — cazare și masă la Timișoara pentru sejururi a căror durată urmează a fi stabilită de organizatori. Președintele comisiei de examen a fost dl. lt. Cristian Popovici de la catedra Judiciar. Domnia sa nu a avut răgazul de a-mi oferi și alte amănunte, deoarece chiar în prezența mea a fost solicitat telefonic în vederea altui examen: din abatorul Deta au dispărut — înainte de a fi tălate — șaisprezece vaci. În prezent se desfășoară probe de zootehnie.

RADU CIOBOTEA ■

Prea bătrîni pentru o crimă perfectă

„Nu, nu intrați. Acum minecăm”. Bătrînul vorbește repezit, nu foarte clar, nu foarte românește. Rămîn citeva clipe în fața porții, apoi mă întorc în uliță și pornesc prin satul pustiu. E a doua ușă care mi se închide înainte de a apuca să deschid gura. Prima a fost în capătul celălalt al uliței, la Repaș Bela. „E bolnav!” — se răstise la mine o bătrînă (nevastă-sa, poate) și nu mai știe nimic de-atunci. Lăsați-l în pace!”

Pînă la Săceni, satul mărunț și înfundat undeva între dealurile Surducului, așteptasem trei ore în Lugoș o RATĂ și eampătă și mai făcusem cîțiva kilometri buni pe jos, sub arșița toropitoare a amiezii. Mi se părea că străbat un cîmîțir, poate fiindcă AICI CEI OPT FUSESERĂ UCISI DE SECURITATE ȘI ASCUNȘI ÎN DOUA GROPI COMUNE, și, mai mult, fiindcă toate lucrurile astea vor rămîne necunoscute pentru cine știe cită vreme. „Da, am auzit și eu ceva, — îmi spusese primarul Lugoșului — dar ACOLO nimeni nu cercetează nimic”. Nimeni nu cercetează încă nimic din istoria ascunsă a comunismului, vorbim cu toții despre teroare, despre poliția secretă, despre sate desfigurate în timpul colectivizării, dar iată, istoria — istoria camenilor simpli — întirzie să se scrie, e prea grea, prea aproape, prea apăsătoare. Dintr-o sătenie care au văzut, atunci, cite ceva, — și pentru asta au fost anchetați pînă la disperare — mai trăiesc doar doi. Repaș Bela — care e bolnav — și Istvan Mogoș — care mîncă sau o fi mîncat și acum încearcă să uite că iar l-a căutat un ziarist venit să-l scormonească amintirile.

— Bună ziua, Mogoș-baci... M-am întors!

Bătrînul — înalt, slab, osos — pare a nu fi auzit. După o vreme zice, molcom, fără să vină la poartă:

— No, hai înăuntru. Da' n-am cu ce te omeni.

Casă de pămînt bătut, cu două încăperi scunde, bucătăria și camera. Un pat și

două mese de lemn. Fereastră tristă, cu lumină slabă. Mogoș-baci are 78 de ani, e bolnav de reumă, a trecut prin două istorii și acum e împovărat de a treia, cea mai umilitoare. 18 ani a fost slugă în Satu Nou, lingă Tirgu Mureș. A venit războiul și l-a purtat spre cele două zări ale lumii. „S-a lăsat la vatră” în Banat, s-a înșurat cu o fată care avea patru lanțuri de pămînt (două hectare și ceva) și la vreo doi ani a venit colectivizarea și pămîntul ăla amărit a trebuit să-l dea. Un băiat — singurul — l-a murit de tinăr. A lucrat 17 lanțuri de griu la C.A.P. și abia a avut din ce să-și plătească „sindicatul”. A rămas tot sărac lipit, în patruzeci și ceva de ani n-a putut nici casa s-o zidească, nici animale să crească, apoi a ieșit la pensie și mai că n-a avut din ce trăi pînă la „revoluție”, cînd pensia s-a mărit la 500 de lei, și acum n-are nici ce minca fiindcă ăia 500 de lei nici nu l-au mai venit de patru luni iar cele patru lanțuri de pămînt au trecut de la C.A.P. la I.A.S. Lui, „revoluția” i-a adus libertatea de a ști că va muri sărac. Cui să ceară, azi două hectare — ale lui — de pămînt? Cui să ceară, azi 500 de lei?

— Toți sînt așa de săraci aici, Mogoș-baci?

— Nu, nu toți.

Tace. Tac și eu. Apoi îmi țiuie în gînd o întrebare rea:

— Dar ceilalți NU ȘTIAU. Nu erau primejdioși. Nu trebuiau alungați...?

Lăsați morții aici!

— Cred că era pe 9 martie. Într-o vineri. Anul? Da, 1950. Abia se gătase intrarea în colectivă aici, în sat. Abia plecaseră miliția și activiștii și căpitanul ăla de armată care și noaptea-n somn te scula și te aducea la post și te bătea pînă leșinat, pînă era numa' sînge, și iar te trimitea acasă și iar te lua, pînă-i dădeai sufletu' la colectivă — abia plecaseră ăia și se mai liniștise satul. În vi-

neria ăia, cum zic, m-am dus la pădure. Cătră marginea drumului am văzut două gropi mari astupate cu pămînt și, prin jur, tuburi de cartușe. Am crezut că cineva l-a împușcat cai bolnavi și i-a îngropat acolo. Se mai întimplă. DAR CAI NU SE IMPUȘCA CU PISTOLUL AUTOMAT! Or, cartușele ălea erau de pistol mitralieră. Rusesc. M-am apropiat și am zărit, scrijelite pe un carpen de lingă gropi, cuvintele astea: „Aici sînt opt oameni împușcați”. M-am întors repede în sat și am spus ce-am văzut. Duminică seara au venit primarul din Surduc, președintele cooperativei — unu' Angheloni Vasile — cu milițienii înarmați. Ne-au luat pe cîțiva și ne-au dus ACOLO. Ne-au pus să dezgropăm. Abia începusem să dăm pămîntul la o parte, că am găsit o căciulă plină de sînge. „Stați — a zis primarul. Aicea nu-i bine. Astupați la loc!”. N-am apucat să astupăm că au apărut doi motocicliști, au oprit lingă noi, au scos automatele și au strigat: „Sus miinile! Securitatea! Lăsați morții aici!” Au ridicat miinile și primarul și milițienii. Toți. După ăia s-au răstît la noi (da' parcă mai mult la milițieni): „Vouă cine v-a dat ordin să umblați aici?!” ăia au început să explice și securiștii ascultau așa, cu automatele spre noi.

A doua zi a început scandalul. În sat a venit o comisie condusă de un procuror și de un maior de armată. Nu, nu știu cum îi cheamă. Ne-au chemat, pe rînd, pe opt inși din sat. Din ăia opt, numai eu cu Repaș mai trăim. Pe mine m-or întrebat tot, unde m-am născut, ce lucrez, dacă mă duc des la pădure, de ce am vrut să dezgrop...

— Nu anchetau cine sînt morții! Cum au fost împușcați?

— Nu. Ei ne anchetau PE NOI. Cînd s-a terminat ancheta maiorul o zis: „Acuma, dacă tot s-a aflat, hai să terminăm. Luați tirnăcoape și lopeți și scoateți-i de-acolo”. Ne-or dus iară în pădure, ne-or înconjurat cu milițieni ca

automatele încărcate și ne-or pus să dezgropăm morții. Erau opt. Patru într-o groapă, patru în alta. Unul avea cătușe la picioare. Ceilalți parcă erau luați direcț din casă. Îi țîn mînte pe unul cu un pulovăr puțin ars într-o parte și peste el cu un coșoc ciobănesc. Oameni în puterea virstei. Puteau munci, mai bine decît să-i omoare ca pe cîni. Procurorul, cred că știa de ei. Numa' zicea: ăștia doi is de pe la Hunedoara, ăștia de la Caransebeș, ăștia de la Timișoara... Da' nu erau orășeni. Erau țărani de-ai noștri. Destul de înstăriți, după haine. I-am îngropat — tot cu miliția — la Jabar.

— De ce la Jabar?

— Pentru că acolo era un cîmîțir al săracilor.

— Măi erau și altele, prin părțile astea?

— Mai erau. Toate or fost arate și peste ele s-o pus griu. După trei ani și cîmîțirul săracilor din Jabar a fost arat. Eu știam locul LOR, după doi vișini pe care îi aveau la căpătîi și doi pruni la picioare. Or tăiat și vișinii și prunii. Nu se mai cunoaște nimic. Nu se mai știe nimic.

— Și procurorul?

— Care procuror? A, procurorul! Am auzit că mai trăiește, pe-aici pe undeva, printr-un sat. Nu-l cunosc. Poate Repaș să știe ceva.

— Repaș e bolnav.

— Da... Eu nu-mi amintesc. Sînt prea bătrîn.

Au trecut doar 41 de ani. Nu ne-am rupt de istoria recentă. Sîntem legați de ea, prin tăcere. Criminalii de-atunci sînt — și ei — bătrîni. Prea bătrîni. Nu-și mai amintesc. Peste sute de morți „neidentificați”, ascunși în păduri sau în cîmîțire ale săracilor, tînărul comunism a trecut cu tracioanele și a înșămîntat griul, piinea noastră cea de azi și cea de toate zilele.

RADU CIOBOTEA ■

Un medicament-minune

CATUROTIN vindecă de otită

Despre profesorul Călin N. Turcu din Vălenii de Munte, str. Progresului nr. 56, județul Prahova, subsemnatul a mai scris în coloanele revistei noastre în două rânduri (Flacăra nr. 1561 din 28 iulie 1985 și nr. 1614 din 23 mai 1986). Numele său se leagă inevitabil de acela al bătrânului pădurar Ștefan Șelaru, care l-a inițiat, de altfel, în tainele naturii și în vindecarea afecțiunilor umane cu plante din flora spontană. Tânăr și plin de vise, inițial profesorul Turcu nu a pus prea mare bază pe spusele bătrânului. Abia când unul dintre elevii săi a suferit de o maladie gravă, și-a adus aminte de bătrânul sihastru. Descinde în munți, la Stînca Balaureului, și caută planta miraculoasă despre care bătrânul a făcut vorbire. Numele acestei plante cu efecte surprinzătoare îl ține deocamdată secret, din motive lesne de înțeles.

Din corespondența bogată pe care o deținem la redacție rezultă că se poate de clar că profesorul Călin Turcu și-a luat rolul în serios. Cele 500 de fișe minuoșe întocmite vorbesc de la sine. Preparatul botezat de el CATUROTIN este folosit de câțiva ani buni, cu rezultate remarcabile, împotriva otitelor incipiente, congestive sau nesupurate. În unele cazuri s-au obținut rezultate notabile chiar și în tratamentul otitelor supurate sau a altor afecțiuni grave ale urechii, mai ales la copii și tineret. E adevărat, rezultate minime s-au obținut doar atunci când timpanul, porțiunea ale urechii interne sau mijlocii sunt realmente distruse, vătămate grav ori prezintă leziuni grave. Efecte ceva mai slabe s-au obținut și atunci când pacienților, le-au apărut deja scurgeri din urechea bolnavă. Tot în acest context trebuie spus faptul că deși înșiși pacienții recunosc prin viu grai sau prin scris că tratamentul cu soluția CATUROTIN a făcut în unele cazuri „minuni”, cum era și firesc, de altfel, nu are eficacitate în vindecarea surzentei, care intervine de obicei odată cu înaintarea în vârstă, în urma sclerozării parțiale ori totale a aparatului auditiv, a unor traumatisme grave provocate de accidente de muncă sau explozii.

Primum non nocere

Conform preceptului latin enunțat (în primul rând să nu faci rău), vă anunțăm, stimați cititori, că tratamentul cu soluția CATUROTIN nu are efecte negative secundare. Produsul nu conține nici un component chimic, sintetic. Așadar, este un produs pur natural, extras din anumite plante din flora spontană. O atenție sporită trebuie acordată însă — ne confirmă profesorul Turcu — în special în cazurile de eczeme ușoare, grave sau recidive, ori a altor răni deschise pe pavilionul urechii externe. În aceste condiții este normal că nu se recomandă folosirea produsului până după vindecarea completă a leziunilor.

Sintem însă în măsură să informăm cititorii noștri că OSIM se află deja pe fir, pentru eventualul brevet. Vor urma, desigur, probele preclinice și clinice la policlinicele de profil ORL și la secțiile de profil din spitale. Dl. Călin Turcu este optimist și crede că produsul său va trece cu brio aceste probe!

Pe această cale ne face plăcere să informăm cititorii noștri despre faza în care se află produsul CATUROTIN. Răspundem astfel doleanțelor următorilor: Savin Constantin din Bicăz, Cimpean Ana din Cluj-Napoca, Marin Ana din Rm. Vâlcea, Danciu Gheorghe din Alba Iulia, Vlasia Ioan din Lugoj, Stoia Elena din Sibiu, Apotroaie Maria din Piatra Neamț, Pituș Vasile din Gornești (Mehedinți), Alexandru Plugaru din localitatea Irina (Brașov), Tătaru Maria din Pașani, Csiki Zamfir din Petroșani, Dumitrache Teodora din București, Radu Ispravnicu din Lugoj, Lăzărescu Petrică din loc. Ciurești-Schela (jud. Olt), Ma-

lei Cornelia din com. Ciofringeni (Argeș), Ilarie Nichitoiu din Craiova, Gogoasă Nicodim din Simeria (Hunedoara), German Lucia din Carei (județul Satu Mare) și mulți, foarte mulți alții. Până la definitivarea situației menționăm că acest produs se găsește deocamdată în cantități mici, în vinzare limitată, la magazinul EMANUEL de lângă Spitalul „Colțea” din Capitală.

În orice caz, medicul Dumitru Sergiu din Vălenii de Munte a folosit acest medicament natural cu rezultate bune, în special la copii. Tot specialiștii sint aceia care afirmă că în unele privințe a dat mai bune rezultate decât SANSURDAL-ul.

Tratamentul cu 50 de fiole de Sansurdal injectabil s-a dovedit în multe privințe mai slab ca eficiență decât produsul lichid CATUROTIN. Firește că tratamentul trebuie început imediat ce apar primele simptome, dureri, înțepături ale otitei congestive sau ale unei crize specifice acestei maladii destul de răspândite în genere în lumea celor mici, dar nu numai. Produsul lichid se află în sticlute de 50 de grame și este însoțit de instrucțiuni speciale de folosire, asupra cărora eventual vom reveni dacă va fi nevoie.

Să-l dorim noroc profesorului Călin N. Turcu din Vălenii de Munte, ca produsul său CATU-

ROTIN să fie omologat, iar ulterior să ia calea liberă a micii ori marii producții farmaceutice.

În farmacopeea contemporană își fac locul, în ultimii ani tot mai evident, nu atât medicamentele de chimiosinteză, ci acelea provenite din produse și subproduse naturale. Oricum, acestea sînt nedăunătoare corpului uman, iar cînd sînt bine dozate în tratamente adecvate fac efectiv minuni în lumea complexă a celor suferinzi de diverse afecțiuni. Dacă va fi cazul și, probabil, va fi, vom reveni cu noi amănunte.

DORIN SALAJAN

Întrebarea vi se pare, bineînțeles, absurdă. Imaginile din așezămintele pentru handicapați din România au zguduit lumea. Oamenii din toate țările lumii au trimis convoaie întregi de ajutoare pentru handicapați. Apoi, au venit ei înșiși. I-au spălat, i-au tratat cu bunătate ca pe niște ființe umane, nu ca pe niște jivine scirboase, iar îngrijitorii-temniciperi au descoperit cu stupeoare reacții omenesti la cei pe care ani de zile îi crezuseră — ajutîndu-i să devină astfel — animale cu chip de om.

„În Elveția am vizitat un sat pentru handicapați mintal. Acolo am văzut, n-o să vă vină să credeți, dar am văzut o adevărată minune — handicapați fericiți!” — declara, într-un recent seminar dedicat acestor probleme, domnul Cătălin Zamfir.

El bine, incredibilul e pe cale de a se împlini și în România. Lîngă Simeria va lua ființă un sat pentru handicapați mintal, organizat după aceleași principii.

Aflat pentru a doua oară în România, domnul John Byrde, reprezentant al asociațiilor de profil din Elveția, specialist în pedagogie curativă de orientare antroposofică — participă direct la organizarea acestui prim sat pentru handicapați mintal pentru a cărei creare organizația germană de caritate Help, condusă de contele Von Gallen, acordă un ajutor financiar substanțial.

are posibilitatea de a organiza mai multe sate ca cei de lîngă Simeria? Pentru că, avînd în vedere considerentul expus, există riscul real ca acest sat să rămînă o realizare singulară.

— Pentru demararea acestor sate, există deja ajutoare considerabile din străinătate, care, estimăm, în primii ani nu vor impune eforturi materiale deosebite României. Mai mult, din experiențele noastre în Vest, dezvoltarea satelor de acest gen, care încearcă să-și creeze și o bază economică viabilă — și mă gîndesc la o anumită autonomie din punct de vedere alimentar, dar nu numai — e vorba de fermă agricolă, de ateliere de producție pentru articole interesante pe piață — experiența, spuneam, a demonstrat că organizarea acestui tip de viață pentru handicapați revine mult mai ieftin pe plan economic și financiar decît cadrul instituționalizat tip unde sint încadrate un mare număr de persoane care se ocupă de persoanele handicapate fără a folosi capacitățile potențiale ale acestora. Deci, pe plan financiar-economic nu vîd nici o problemă.

— Ați fixat un termen pentru realizarea satului de la Simeria?

— Scopul nostru este să începem acum, în octombrie sau în noiembrie. Sintem în faza preparativă. Am primit un teren de la o persoană particulară, care l-a pus la dispoziția asociației care va crea acest sat. Asociația are personalitate juridică, independentă de stat. Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Secretariatul de Stat pentru Handicapați susțin această inițiativă. Sintem pe cale de a construi o primă clădire, ce poate servi drept locuință și unde se poate demara activitatea socio-terapeutică.

— Și în etapa a doua?

— Desigur, ferma agricolă și atelierele de producție.

N.R. Nu ne îndoiim de bunele intenții declarate ale Secretariatului de Stat pentru Handicapați. Ne întrebăm, însă, dacă nu cumva acestea sint socotite, însă, și suficiente. Cum altfel am putea interpreta absența reprezentantului Secretariatului de la înțîlnirea finală, de concluzii, a seminarului internațional pe această temă, unde s-au hotărît etapele viitoare de acțiune?

ROXANA
PAICU MANOLESCU

Există handicapați fericiți ?

„Am venit aici, ne spune dl. Byrde, pentru că vrem să împărtășim eforturile dumneavoastră, să vă ajutăm ca ele să dea roade. Noi, cei care trăim în străinătate, am fost socotiți descoperind condițiile impuse persoanelor handicapate sub vechiul regim. Sigur, nu sintem naivi și nu ne facem iluzii. O asemenea situație nu se poate schimba de pe o zi pe alta. Am vizitat Uniunea Sovietică, și știu că situația nu e cu nimic mai bună. De-a lungul anilor, am fost în Scoția, în Anglia, chiar în Franța, unde, acum 30 de ani situația nu era mai bună. Acum, pentru țara dumneavoastră se pune problema recuperării acestei evoluții care nu a avut loc.

— Credeți că este posibil o asemenea recuperare?

— Eforturile noastre se concentrează pe două planuri. Într-întî, trebuie să obținem o altă recunoaștere a celui care este o ființă umană handicapată mintal. Atunci cînd sintem confrunțați cu o persoană cu handicap mintal, avem adesea reacția de a ne îndepărta, pentru a nu vedea prea mult din suferința acesteia. Unilateralitatea

în aceasta este prizonieră, fără voia sa ne face rău. Dar, încercînd să ne îndepărțăm de problema ei, sintem uneori în ipostaza de a ascunde ceea ce reprezintă propria noastră problemă. Pentru că de foarte multe ori o persoană handicapată poate să ne releve aspecte ce amenință propria noastră existență. Atitudinea unei asemenea persoane poate fi extrem de prietenoasă, de calduroasă, cînd este vorba de persoane de tip mongoloid; dimpotrivă, vom regăsi aspecte ale caracterului nostru mai dificil, în înțîlnirea cu persoane care răspund de o manieră mai psihotică, violentă chiar, provocărilor mediului. Desigur, în foarte multe cazuri, acest gen de persoane ne poate provoca respingerea; la fel de bine, însă, dacă sintem pregătiți pentru o asemenea atitudine, poate declanșa dorința de a le ajuta.

— Persoane care au vizitat țara dumneavoastră au fost foarte impresionate tocmai de această atitudine. Și, ceea ce li s-a părut extraordinar, a fost felul în care era tratat fiecare handicapat în parte.

— Fiecare persoană handicapată cere o grijă individualizată. Dar, pentru ca grija aceasta să fie eficientă, trebuie găsit ritmul propriu fiecărei persoane, trebuie create condiții de viață și muncă în care să se poată realiza această individualizare, un cadru material și emoțional specific.

— Satele pentru handicapați, reprezentînd asemenea entități, s-au dovedit un mare succes în străinătate. Construirea unui astfel de sat în România nu era, pînă de curînd, nici măcar un vis.

— Satul pe care îl vom construi lîngă Simeria poate servi de model pentru altele, viitoare. Nu model absolut, ci un model de îngrijire și colaborare cu învățămîntul de specialitate, pentru a crea clase de specialitate care să întîlbuinteze, în același timp, și metoda Waldorf, și terapii particulare, individuale.

— În momentul actual, România se confruntă cu mari probleme economice. Credeți că, din punct de vedere material,

În lumea întreagă, omul se întoarce la remediile naturale. Este reacția firească a unui secol intoxicat de droguri farmaceutice. Asistăm în fapt la o redescoperire, dar făcută de data aceasta prin mijloacele și instrumentele științei moderne. Realizarea preparatului „Elcohep” capătă din acest punct de vedere valoare de simbol. El aduce o amplă și convingătoare demonstrație că limitele terapeutice ale medicamentului de sinteză nu pot fi depășite decât prin terapie naturistă și mai ales prin reconsiderarea inepuizabilului tezaur al farmaciei naturii.

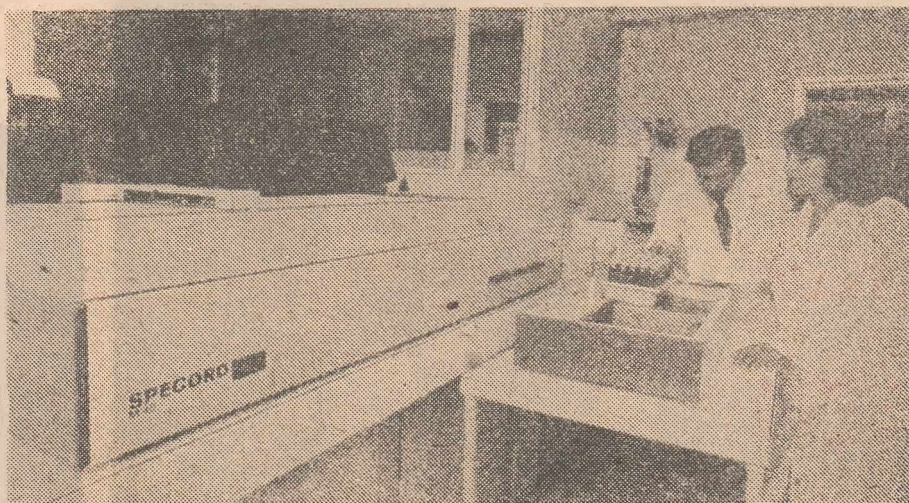
La ora actuală, în lume, o persoană din cinci suferă de o boală de ficat sau de căi biliare (statistică valabilă și pentru țara noastră). Împotriva acestor suferințe, medicamentele de sinteză nu aduc decât ameliorări temporare. În schimb, agreat prin chimioterapie, organismul poate contracta boli colaterale.

Ei bine, este meritul unor cercetători autohtoni de a fi realizat un preparat fără egal în combaterea bolilor hepatobiliare. Descoperirea a avut loc cu mai bine de zece ani în urmă fiind cei doi medici, Aristina și Ludovic Elthes, au identificat o familie de plante (necunoscută de nici un tratat de fitoterapie sau de medicină populară), ce au dovedit neașteptate virtuți terapeutice în tratamentul hepatopatiilor. Descoperirea a fost adusă la cunoștința forurilor medi-

cale. Au urmat ani în șir de cercetări minuțioase, întreprinse la Institutul de stat pentru controlul medicamentului, la clinici universitare din Cluj și Bucu-

rești. Cel de-al optulea brevet este așteptat să sosească din Japonia.

Investigațiile clinice și de laborator, înununat cu succes, au făcut posibilă do-

bindirea avizului de necesitate, iar în 1984, eliberarea avizului terapeutic și a avizului de fabricație. Activitatea cercetătorilor a testat atît valoarea medicamentului (conform referatelor întocmite de

clinicieni), cît și faptul că produsul nu are contraindicații. El se recomandă — așa cum notează prof. dr. doc. Gheorghe Panaitescu din București — prin „Toleranță perfectă, absența oricăror efecte secundare negative și prin rezultate deosebite obținute asupra funcțiilor digestive”.

Vestea că la Oradea există șanse sporite pentru vindecarea sau ameliorarea afecțiunilor biliare și de ficat a făcut ocolul țării. Din păcate, în fața valului de solicitanți, cei doi medici n-au putut acorda asistență sanitară decât unui număr redus de pacienți. Cu toate acestea, extractul total lichid, administrat la circa 6 000 de bolnavi, și-a dovedit eficiența, potrivit datelor comunicate de inventatori :

- în proporție de 90 la sută în dischinezii biliare (concomitent cu revenirea toleranței alimentare) ;
- de 70 la sută în hepatite cronice ;
- de 40 la sută în ciroze (prin dispariția simptomatologiei și redresarea organismului sub raport metabolic).

Dar cele mai autentice certificate de calitate au fost eliberate chiar de către beneficiarii tratamentului. Numai omul bolnav, numai cel salvat din suferință, acesta înaintea altora poate vorbi cu adevărat despre valoarea curativă a unui medicament. Din cele o mie de declarații scrise și semnate în original de pacienții tratamentul cu „Elcohep”, reproducem câteva și în pagina de față :

După tratamentul cu „ELCOHEP” Ne vorbesc cei salvați din ghearele suferinței

„Există în cer un Dumnezeu”

După trei ani de tratament cu preparatul lichid „Elcohep” simt nevoia să aștern pe hîrție câteva gânduri sincere. Sint o femeie în vîrstă cărcia, cu patru ani în urmă, i s-a pus diagnosticul de ciroză hepatică. Mi s-a spus că e o boală foarte gravă și cu șanse puține de vindecare. Atunci, după diverse tratamente și internări în spital, mi-am căutat ultima salvare, apelînd la terapia domnilor doctori Elthes din Oradea. Am respectat cu sfîșnit indicațiile date și, iată, s-a produs minunea. Mă simt din nou bine, pot munci, îmi pot crește nepotica. Da, există un Dumnezeu în cer ! Cu lacrimi în ochi vreau să adresez pe această cale mulțumirile mele fierbinți salvatorilor mei, domnului doctor Ladislau Elthes și doamnei doctor Aristina Elthes și le urez ca Dumnezeu să-i aibă în pază și să le dea numai bucurii.

Căți Virginia Price
Calea București, bl. C-8,
ap. 17, Craiova

„M-am ridicat de pe patul de moarte”

În luna septembrie 1987 am fost internat la Spitalul jude-

țean Bistrița unde mi s-a spus că am ciroză hepatică decompensată vascular și ascită. Mi-au fost administrate diverse medicamente din import dar boala se agrava de la o zi la alta. Am mai fost internat la „Medicala II” din Cluj unde, de asemenea, am fost tratat pentru ascită. Degeaba. Nici o ameliorare. Atunci, sfătuit de unii și de alții, m-am adresat autorilor tratamentului cu „Elcohep”. În 1988 mi-a venit rîndul să fiu internat la hotelul „Lotus” din Băile Felix, unde soții dr. Elthes foloseau pentru tratament preparatul lichid din plante. În prezent, mă simt mult mai bine, rezultatele de laborator se apropie de limitele normale. Pot să afirm, fără să exagerez, că m-am întors de la groapă ca mortul din poveste. Continui tratamentul și am toate motivele să cred că mă voi face sănătos.

Nicolae Moldovan
Beclean, bloc A-44,
jud. Bistrița-Năsăud

Să avem încredere în mama-natură

Tratamentul doctorilor Elthes l-am început în luna martie 1984, după ce am încercat, fără nici un rezultat, medicamentele Endonal, Rovacol, Cholagol. Pe vremea aceea sufeream de he-

patită cronică activă, boala care te face neom și-ți ia tot cheful de a mai trăi. După folosirea extractului lichid, m-am simțit foarte curînd mult mai bine: Mi-au dispărut oboseala intensă și durerile de cap, amețelile și senzația de vomă. Am respectat întocmai prescripțiile privind regimul alimentar, dar nu și regimul de odihnă. Cu toate acestea, efectele benefice n-au întîrziat să apară și, acum, după trei ani de tratament, pot spune că sint din nou un om sănătos. Să avem încredere în mama-natură și în cei ce muncesc să-i smulgă secretele.

Ana Miron
Baia Mare, jud. Maramureș
str. 8 Martie nr. 22

De cînd iau ceaiul, cred în minuni

Scriu aceste rînduri după doi ani de la începerea tratamentului cu „Elcohep”. Hepatita cronică agresivă a dat înapoi, mă simt în putere, mi-au revenit somnul, pofta de mîncare. Dar cel mai bine vorbesc despre toate acestea analizele mele. Vreme de 13 ani, după oca de-a doua hepatită, parametrii au rămas aproape neschimbați. Pentru ca acum să se apropie de valori normale. Electroforeza de la 33, la 22,2. VSH,

enorm multă vreme, 50 cu 60, este acum 20 cu 40. Trombocitele au crescut de la 75 000 la 240 000. Timolul de la 30 la 14 U.M.L. Au dispărut și hemoragiile. Înainte de tratament, la o simplă operație de flegmon, am pierdut atît de mult sînge încît am făcut un colaps, tensiunea scăzîndu-mi la 70/50. Sint fostă contabilă și vorbesc de boala mea cum mă pricep. Dar tratamentul cu „Elcohep” mă îndeamnă să cred că minuni se mai petrec și în zilele noastre.

Elisabeta Portik
Sinnicolaul Nou,
str. Decebal 57

Doctorul Elthes mi-a dăruit sănătate și o .. fetiță

Sint de felul meu o fire nervoasă, dar hepatita cronică agresivă a făcut din mine un butoi cu pulbere. Dacă nu era preparatul soților Elthes, boala ar fi avansat rapid. Înainte de acest tratament, stăteam numai prin spitale, oboseam la cel mai mic efort, mă durea în dreapta sub coaste și la umărul drept, mîncarea nu avea nici un gust, gingiile îmi sîngerau, trăiam cu teama morții. În momentul de față mă simt mult mai bine. După un an de la începerea tratamentului am rămas gravidă. Mi s-au făcut actele de întreprindere a sarcinii pe motiv de risc matern, date fiind antecedentele : hepatită cronică agresivă. Dar îmi doream atît de mult să am un copil ! Doctorii Aristina și Ludovic Elthes m-au sfătuit să las sarcina, asigurîndu-mă că nu se vor ivi complicații. Și așa s-a întîmplat. Am născut o fetiță puternică, sănătoasă, care nu a făcut, așa cum s-au temut unii, icter mecanic.

Alexandra Todi
Podu Iloaiei — Iași

„Sfătuiesc pe toți hepaticii să meargă la Oradea”

Dau această declarație pentru a veni în sprijinul celor care sint bolnavi cum am fost și eu cîndva. La mine suferința a debutat în anul 1986, cînd, deodată, m-am simțit foarte rău : somnolență, vărsături amare, oboseală, și în jurul gîtului pete maronii. Am fost internată la spitalul „Colentina” pentru analize, dar probele de laborator n-au spus mare lucru. În 1987, a trebuit să renunț la serviciu, deoarece

pur și simplu nu mă mai puteam ține pe picioare. În luna mai am fost internată la Spitalul „Caritas” pentru o intervenție chirurgicală. Diagnosticul : pancreatită. Un an mai tîrziu, la o altă internare, mi s-a descoperit că am ciroză hepatică și ascită. Cîineva m-a sfătuit să merg la Oradea și să încerc tratamentul naturist al soților dr. Elthes. A avut gura aurită. De atunci stau pe acest tratament și boala a dat înapoi. Mă simt din nou în putere, simptomatologia bolii a dispărut. Nu iau, în afară de extractul lichid, decît vitamina C-200. De aceea sfătuiesc pe toți cei bolnavi de ficat să apeleze la acest tratament miraculos.

Virginia Trandafir
București, str. Petre Ispirescu,
19, bl. M-213 sect. 5

„Face parte din viața mea”

Numai un bolnav de ficat știe cu adevărat în ce chin se transformă viața. Inapetența, oboseala, grețurile te fac să veștezi, să nu mai dorești nimic. Așa am fost și eu cîndva. De aceea nu am cuvînte să mulțumesc doctorilor Elthes pentru că mi-au redat sănătatea. De citova ori pe am merg la Oradea pentru a-mi lua cantitatea de extract lichid. E un drum obositor, dar asta e slătușia. M-am obișnuit cu acest ceai, face parte din existența mea

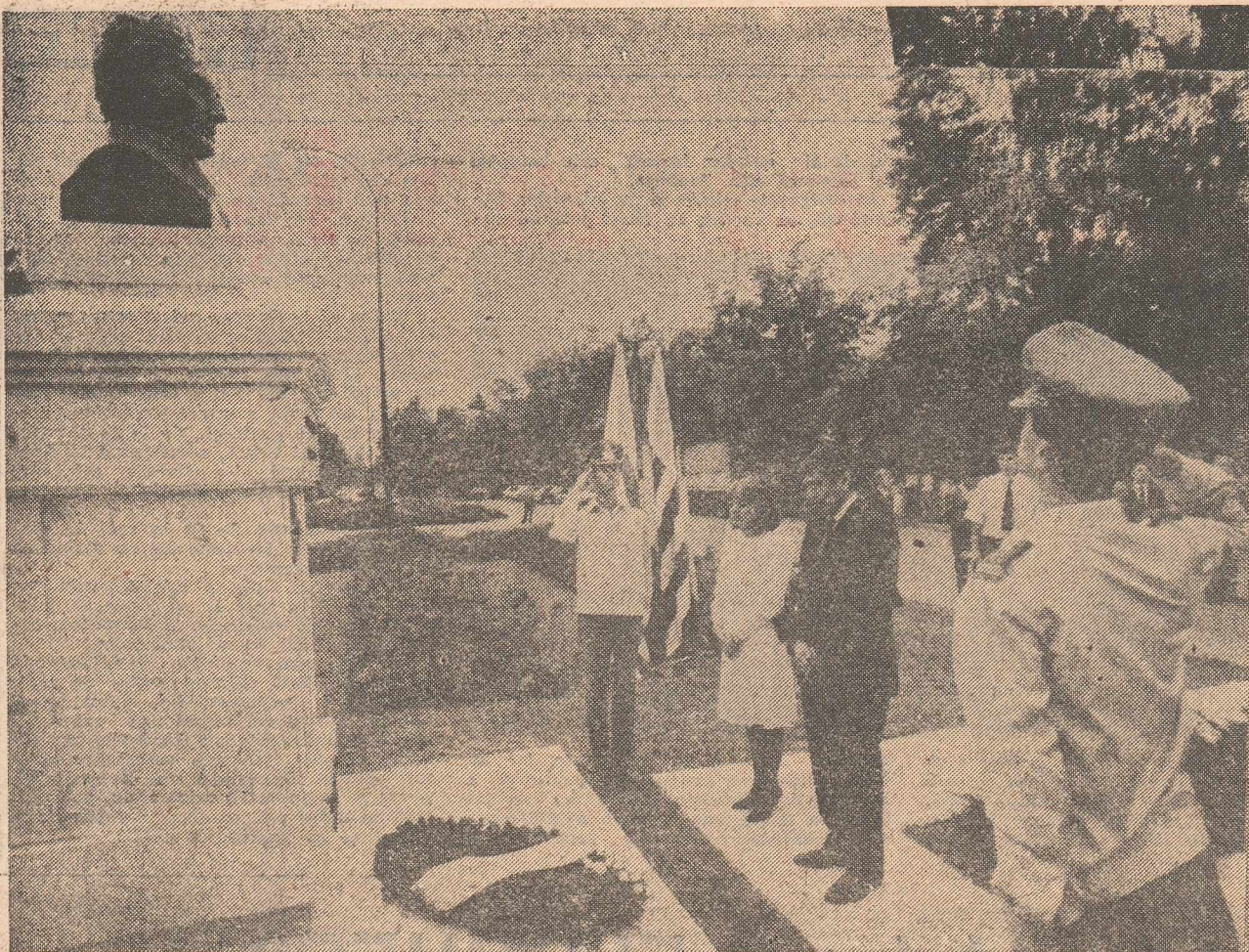
Maria I. Zamfir
com. Nedelea, jud. Prahova,
str. Principală 319

O veste bună

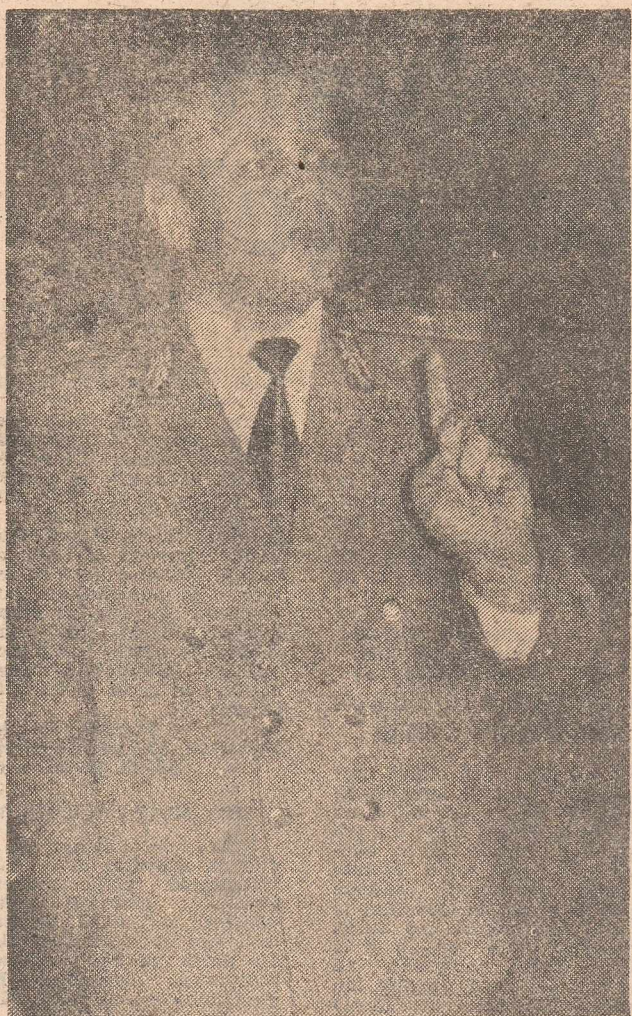
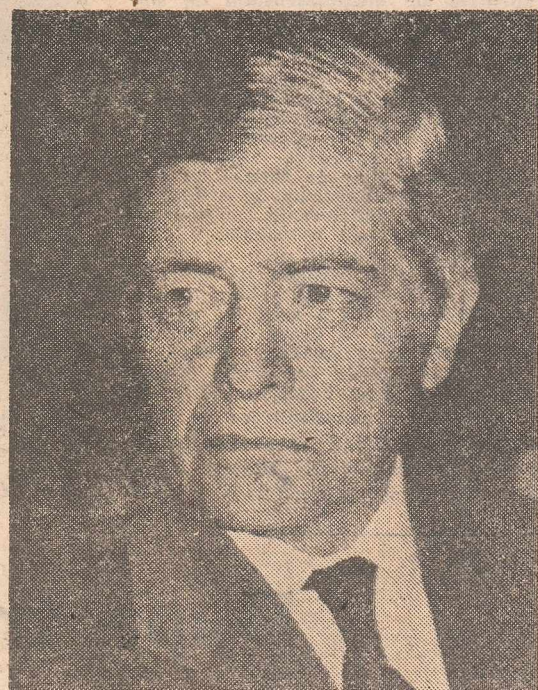
Ani la rînd, spuneam, din pricina condițiilor vitrege de lucru, medicii Aristina și Ludovic Elthes n-au putut acorda asistență sanitară decât unui număr redus de bolnavi. Prin înființarea Societății comerciale „ELCOHEP” S.R.L., dotată cu instalații speciale de producere a extractului vegetal, bolnavii pot fi luați în tratament într-un timp scurt. Ei se pot adresa pentru programare la telefoanele 991/3 00 31 (între orele 16-21) și 992/6 12 65 (între orele 9-14), sau direct prin poștă la următoarea adresă : Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3700. Le dorim din toată inima sănătate !

Un PR

Ceremonia dezvelirii bustului eroului național al Uruguayului, Jose Artigas

G-ral maior Lucian Culda, adjunctul ministrului apărării, avertizează !

Lui Toma George Maiorescu nu-i place natura moartă !

Cornel Nistorescu („Expres”), pregătește o bombă !

Cu o recepție te obișnuiești de mic

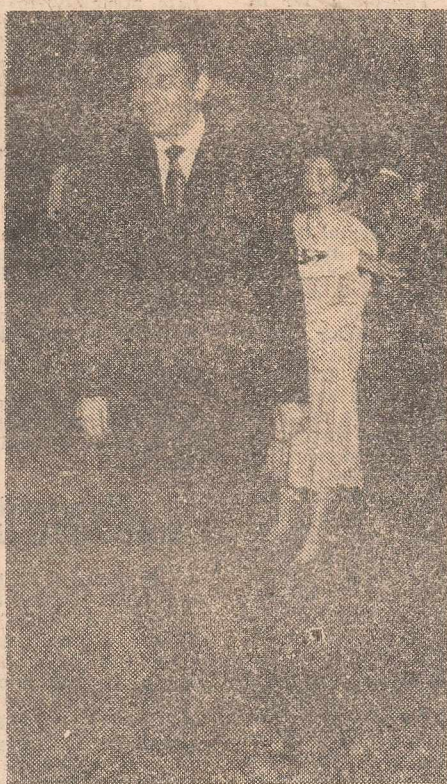
INCIDENTE pentru ziariști

udor Octavian între profesorul Dolfi Drimer și fostul său coleg de
școală, gen. maior Culda Lucian

D-na Corp Diplomatic, adică d-na Schipani

Un amfitrion fericit : domnul ambasador
Schipani

Sergiu Anđon („Adevărul”) și Vladimir Simon („Viitorul Româ-
nese”) negociază prețul hirtiei

Adrian Dohotaru scrie acum scenarii politice

Într-o vreme în care în spațiul românesc unii împart în tabere presa și pe cei care o scriu, există alții care încearcă să-i apropie, fără a dori să le influențeze opțiunile. Printre aceștia se numără și excelența sa domnul Domingo Schipani, ambasadorul Uruguayului la București. Din iarnă anului trecut, domnia-sa a vizitat, în repetate rânduri, diverse redacții și i-a invitat deseori pe reprezentanții presei la sediul său pentru a face schimb de idei, pentru a ne cunoaște mai bine. Săptămîna trecută, de pildă, acest simpatic personaj al diplomației străine a dorit din nou să ne aibă alături, cu ocazia dezvelirii în capitala noastră a bustului eroului național uruguyan, ARTIGAS. Iar la recepția care a urmat, dată în cinstea Zilei naționale a Uruguayului la Casa Americii Latine, am avut iarăși prilejul — ziariști, politicieni — să convorbim despre problemele care ne frământă, despre lumea în care trăim. Imaginile din aceste pagini demonstrează că se poate oricînd stabili un dialog, folositor pentru toți, între oameni de opinii diferite, ori de cîte ori cineva știe să creeze o ambianță guvernată de bun simț și de civilizație. Adică așa cum reușește de fiecare dată amfitrionul numit Domingo Schipani.

Fotografii de GIG MOTOIANU

GEORGE ARION

DUMITRU MAZILU

REVOLUȚIA FURATĂ

(III)

„Credincioșii au fost uniți.
Lor le datorăm victoria!”

— A precizat Laszlo Tökes, care a sosit la reuniunea de lucru a Consiliului în ultimele momente. După ce participase la o emisiune de televiziune, curajosul pastor s-a alăturat eforturilor de structurare democratică a puterii, interesându-se cum sint concepute activitățile acestora și făcând sugestii utile. S-a bucurat că în noile structuri erau incluși cunoscuți disidenți și opozanți, oameni care avuseseră curajul să-l înfrunte pe tiran.

...Îl întâlneam pentru prima oară pe acest om deosebit. Auzisem multe despre dînsul și mai ales despre atitudinea sa plină de demnitate. Rolul său în lupta împotriva tiraniei era hotărîtor. Momentul în care s-a ridicat în apărarea drepturilor Bisericii și ale credincioșilor a fost semnificativ... I-am urmărit activitatea și l-am admirat, cu deosebită căldură, de la distanță. În aceste zile și nopți de confruntare din Decembrie nu eram sigur că voi avea prilejul să-l întâlnesc atît de curînd și să-l vorbesc. Laszlo Tökes se remarcase prin hotărîrea cu care rezistase la asaltul forțelor represive. Acest pastor, în vîrstă de 37 de ani, urma să fie expulzat cu forța la 15 decembrie 1989. El se baricadase în biserică, încă de la 20 octombrie 1989. La 23 octombrie, peste 5.000 de români și unguri protestaseră în fața Ambasadei române de la Budapesta. Circa 200—250 de credincioși au rămas neclintîți în jurul curajosului pastor, apărîndu-l. Cînd securiștii au pătruns cu forța în locuința sa, lovîndu-l cu brutalitate în seara zilei de 16 decembrie, oamenii au reacționat imediat. S-au adunat peste 8.000 în preajma locuinței sale, strigînd într-un glas: „Libertate!”, și întîmînd „Deșteaptă-te, române!”... Apoi mulțimea s-a îndreptat spre centrul Timișoarei, spargînd — în drum — vitrinele librăriilor cu portretele și „Operele” tiranilor, cărora le-au dat foc...

...După aceea cursul evenimentelor n-a mai putut fi OPRIT. Revoluția de la Timișoara a atras ca un magnet celelalte localități. Și s-a ridicat ca prin MIRACOL toată țara. Iar, la originea acestor evoluții spectaculoase, era tînărul pastor din fața mea... I-am spus ce gîndeam despre rolul său în Revoluția Română, care izbutise. Tiranii fugiseră. Se convinseseră că nu se mai bucură de sprijin și nici măcar de suficientă protecție în fața revoltei milioanele de oameni. „Ați avut o contribuție decisivă în declanșarea acestor evenimente hotărîtoare în istoria țării!” — i-am spus eu lui Laszlo Tökes, la care dînsul mi-a replicat cu modestie: „Credincioșii au fost uniți. Lor le datorăm victoria!”...

„Trebuie să ne mutăm în locuințe corespunzătoare!”...

— Insistau noii lideri, argumentînd că numai în felul acesta vor avea condiții normale de activitate. Petre Roman se plîngea că locuiește într-un apartament de bloc, ceea ce îl incomoda foarte mult. Silviu Brucan, Corneliu Mănescu și Alexandru Bîrlădeanu fuseseră mutați forțat de dictator la Dămăroaia, la Chitila etc. Nu aveam nici o îndoială că trebuia să li se facă dreptate și să li se dea locuințe adecvate... Ceea ce mi se părea anormal era GRABA cu care acești oameni acționau pentru a-și reflecta NOUL lor STATUT politic în condițiile de viață, iar locuința era unul din atribuțiile majore ale acestui statut dobîndit sau REDOBÎNDIT după Revoluție...

...Se știe că în acea după-amiază de 27 Decembrie corpurile celor uciși în zi-

lele anterioare nu se răciseră încă, iar mirosul de praf de pușcă mai stăruia în atmosferă. Marea confruntare cu tirania comunistă nu se încheiase; pe alocuri mai erau grupuri care nu numai că negau schimbarea, ci mai recurgeau chiar și la arme. Din cîteva puncte ale Capitalei ne-au parvenit știri care ne îngrijorau. Grupuri rătăcite opuneau încă rezistență. Se foloseau mijloace violente. Se înregistrau noi victime. În noaptea de 26 spre 27 decembrie a fost ucis tipograful Florin Banea în timp ce apăra Centrula termică a Combinatului Poligrafic. Au rămas doi copii orfani... Atunci, la 27 decembrie, muncitorul Karol Kovacs de la Brașov era ucis la Timișoara, iar în centrul capitalei, în fața Intercontinentalului, la orele 18,00, matritelul Cornel Gh. Baldoș, fiu de veteran de război, era ciuruit de gloanțe. El lăsa în urmă o fetiță de 10 luni...

Așadar, luptele continuau. Actele criminale nu încetaseră. Un șoc puternic a provocat explozia în aer a unui avion AN — 24 la 23 decembrie. Mai multe vieți au fost retezate...

...În aceste momente, încă destul de încordate, domnul Ion Iliescu — dînd curs insistențelor mai multor lideri, abia numiți în funcții — a organizat o comisie pe care o prezida chiar dînsul, pentru soluționarea problemei locuințelor. Rînd pe rînd au fost ascultate doleanțele și s-au propus soluții urgente... Între cei întrebăți am fost și eu. Le-am spus că nici măcar nu mă gîndisem la o nouă locuință. „Bine, dar nu mai poți sta înghesuit într-un bloc. Acum ai răspunderi de stat, care implică obligația noastră să-ți repartizăm o locuință confortabilă!” Am refuzat oferta. Prea mă legau multe amintiri de cămăruțele în care îmi trăisem anii de arest la domiciliu... Mă s-a atras atenția că refuzul meu ar putea fi interpretat răuvoitor și că ar crea probleme celor care se vor muta în Cartierul Primăverii. N-am dat importanță acestor comentarii și nici încercărilor ce s-au făcut să-mi schimb hotărîrea. Mi se părea atît de NEPOTRIVITĂ graba cu care noii lideri își doreau BUNĂSTAREA, încît simțeam o mare dezamăgire. Eu visam la o schimbare majoră și în comportarea liderilor. Socoteam necesară abandonarea vechilor practici de izolare de oameni a Corpurilor conducătoare. Mai mult, consideram inadecvată folosirea chiar și a clădirilor oficiale ale tiranilor de către NOUA PUTERE. De aceea, am propus ca nici unul din lideri să nu se instaleze în vreunul din vechile localuri publice.

Palatele tiranilor să primească alte destinații: sociale, culturale, obștești etc. Îmi aminteam că în Germania de Est, într-un cartier al protipendadei comuniste au fost invitați să locuiască și să fie îngrijiți handicapații... Am avut impresia că unii colegi împărtășeau vederile mele. Cîteva tineri au ținut să sublinieze chiar că asemenea opțiuni ar da credibilitate noii puteri și liderilor ei. M-am bucurat că domnul Ion Iliescu a acceptat propunerea ca sediul Consiliului și Comisiilor sale să fie în clădirea din Piața Victoriei și nu în Palatul Republicii, sau al fostului Comitet Central... Alți colegi mi-au spus că vederile mele sînt idealiste, atrăgîndu-mi atenția asupra faptului că „viața este concretă” și că „nu putem schimba optica oamenilor peste noapte!”. „Nu poți trăi înghesuit într-un bloc și să conduci o țară!” — îmi spuneau ei...

...Eram convins că orice lider politic merita să aibă un nivel de trai corespunzător, ceea ce presupunea și o locuință adecvată. Această opinie mi-o exprimasem și în Raportul transmis clandestin la Națiunile Unite în anii 1986 — '89, în care dezvăluim luxul în care trăia cuplul prezidențial din România. Îmi lăsa, însă, un gust amar tendința de a ocupa vilele luxoase ale vechilor lideri, care nu le părăsiseră ÎNCĂ și, mai ales, GRABA cu care se acționa pentru a intra în stăpînire lor...

Aveam senzația că o nouă PROTIPENDADĂ apăruse deja, cînd nici nu apucasem să ne eliberăm de sub povara celeilalte...

„Nu vrem să fim o PUTERE SIMBOLICĂ, ci una EFECTIVĂ!”

...În aceeași zi, la orele 13,00 avea loc o PRIMĂ sesiune în PLEN a noii puteri. După un Cuvînt de deschidere, Ion Iliescu a propus aprobarea vicepreședintelui Consiliului. Ana Blandiana n-a acceptat să fie vicepreședinte, motivînd că nu este un om politic și că vrea să-și desfășoare, în continuare, activitatea literară. Nici Mircea Dinescu n-a acceptat să preia o funcție de conducere în Noul Organism. Ion Iliescu l-a propus, atunci, pe dl. Căzimir Ionescu, care participase la Revoluție, să îndeplinească sarcinile de vicepreședinte. În continuare, s-au constituit structurile noii puteri. S-au organizat comisiile, în baza propunerilor făcute la reuniunea de lucru din dimineața aceleiași zile. Totodată, au fost confir-

mați președinții și vicepreședinții comisiilor, iar Dan Mărtian a fost aprobat în funcția de secretar al consiliului Frontului Salvării Naționale.

„...S-a obținut greu legătura telefonică cu Gorbaciov!”

Nu începuse, prea bînz sedința, cînd Ion Iliescu a fost scos pentru o chestiune urgentă. După o absență destul de îndelungată, a revenit, spunîndu-ne de ce a lipsit. „Am întîrziat pentru că s-a obținut greu legătura telefonică cu Gorbaciov!” — ne-a informat Ion Iliescu. „Mi-a transmis un salut călduros. Mi-a spus că urmărește cu atenție ceea ce se petrece în România. S-a transmis inclusiv un interviu al lor, în Congresul Poporului, s-au prezentat sistematic problemele. El a făcut lucruri frumoase și a răspuns frumos, chiar la unele provocări. În zilele respective au apărut niște zvonuri — posibil spionaj sovietic, intervenție militară. Francezii și americanii au venit că ar fi gata să intervină la o eventuală intervenție militară în U.R.S.S. Problema că s-ar fi cerut ajutor. Gorbaciov a arătat că nici partea română n-a cerut ajutor militar și că nici el nu sînt dispus să o facă. Pentru că nu este nevoie. Realmente ne-am descurcat singuri. Problema s-a pus de sprijin cu materiale mai sofisticate. Francezii s-au oferit că sînt gata să ne sprijine cu profesioniști și instructori. Le-am spus că aceasta ar cere timp. Gorbaciov a spus că ne stă la dispoziție cu orice problemă, sînt solidari cu noi, ne acordă ajutor dacă avem nevoie. Dimineață, ambasadorul U.R.S.S. a transmis că Șevardnadze se pregătește pentru a veni în țara noastră (a discuta unele probleme privind relațiile noastre, livrări de petrol, gaze, energie electrică etc.) își exprima această dorință pentru a veni în împlinirea nevoilor noastre. I-am mulțumit. I-am mulțumit, de asemenea, și pentru aprecierile făcute. În final, a vorbit despre perspectivele unei viitoare întîlniri.”

Nimeni n-a comentat relațiile lui Ion Iliescu. Noi știam că se ceruse, la 23 Decembrie, chiar de către el ajutor militar sovietic. Abia mai tîrziu am înțeles de ce la întîlnirea cu Șevardnadze n-am fost invitat. Era singura întîlnire cu un important demnitar străin la care nu participam. Mă opusesem intervenției militare sovietice la 23 Decembrie din MOTIVE PRINCIPIALE. Tinerii s-au opus hotărît acestei propuneri. Generalul Gușe ne susținuse...

În ce constă patrimoniul P.C.R. (inventarul complet)

Iată lista bunurilor de patrimoniu ideologic și material reclamate de domnul Ilie Verdet și care trebuie neapărat să-i fie înapoiate intrucît, fără acestea, comunismul însuși e de neconceput: 28 de pușcării mari și 142 săli de tortură locale, cu doctările corespunzătoare și specialiștii reținuți abuziv în Poliție și S.R.I., cinci guverne de rezervă pregătite la Moscova, un mausoleu refolosibil, 247 de urne cu cenușă de ilegaliști (din rîndul cărora numai la Policlinica 10 mai sînt înscrise 14.000), 398 de autori de poezii ocazionale, din care șase obezi,

o sută zece bine hrăniți și unul convins, 365.217 foști activiști cu pensie mare, toate lozincile utilizate de F.S.N. în campania electorală, 64.000 de activiști de drept comun activînd în partidele opoziției de consens, toate injurăturile și insultele adresate țăranului român în anii colectivizării, o istorie națională falsificată, un milion și jumătate de informatori de partid și de stat, arhivele conținînd sarcinile primite de la Kremlin, numele de schimb de la Internaționala a III-a, ordinele de la K.G.B., precum și decontul celor 30 de arginți cheltuiți în

anii ilegalității, o gramatică atestînd originea slavă a limbii latine, un îndrumător pentru uzul vinzătorilor de neam, o academie fără academicieni, sute de mii de Lenini cu mina pe gaică, un Stalin în sac la subsolul Muzeului Național, un Teoctist, operele lui Ceaușescu legate în piele, Bobu, Dincă, Postelnicu și Mănescu legați la Jilava, iernile trăite în frig și întuneric, rețeta salamului cu soia și a pachetelor de cafea 50 la sută surogat și 50 la sută înlocuitori, Comitetul de stat pentru cenzură, festivalul „Cîntarea României”, emisiunile tv

„Partid iubit, mîndria țării”, „Ani de glorie, ani de victorii”, „Conducătorului slăvit omagiu”, prietenia cu Gadafi și Arafat, apropierea de lumea a paispea, distanțarea de lumea întîia, labele poeziei, unanimitatea, genialitatea, înaltul forum, necesitatea înțeleasă, avîntul producției de gituri și ghiare, F. C. Scornicești, diferențele între produsele agricole reale și cele de 34 tone la hectar declarate (membrii P.S.M. se vor hrăni numai cu aceste diferențe), viitoarea celula a conducerii P.S.M. (nu celula de partid), telegramele de felicitare pregătite pentru Ianaev și Iazov, ura împotriva intelectualilor, ura împotriva proprietății private, minciuna ca instrument de lucru, dărîmarea bisericilor, distrugerea satelor, macularea constiințelor...

Și așa mai departe vreme de

45 de ani (plus anii de ilegalitate sponsorizați de P.C.U.S.). Bunurile trebuie predate personal tovarășului Ilie Verdet, figură luminoasă a Partidului Comunist Român, a cărui gîndire teoretică și practică călăuzește spre noi victorii atît cele 22 de milioane de simpatizanți cit și pe tovarășul Dudaș personal.

În ce mă privește, sînt gata să-i ofer tovarășului Verdet carnetul de membru însoțit de cea mai scîrboasă injură născocită vreodată la noi. Căreia mă voi strădui să-i duc o seamă de îmbunătățiri, astfel ca să-i răsune în urechi ori de cîte ori va mai îndrăzni să pomenească de drepturile partidului pe care-l conduce.

Ura noastră și minia, tovarășe Verdet!

TUDOR OCTAVIAN ■

Se poartă retro

Fotografie de GIG MOTOIANU

Semnal de alarmă

În urma multiplelor telefoane primite din țară, prin care ni se cer sfaturi în legătură cu Banca de Dezvoltare, pentru acordarea de credite ASOCIAȚIA PENTRU PROTECȚIA CUMPĂRĂTORILOR DE AUTOTURISME face unele precizări. La înființarea la 1 aprilie a acestei Bănci, toți aceia care doreau ca pe viitor să împrumute bani pentru cumpărarea unui autoturism, erau obligați să transfere banii de la C.E.C. (50 sau 70 mii lei) și să mai depună încă 55 sau 35 mii lei, până la 1/2 din costul unui autoturism. În felul acesta atunci când îi venea rîndul să-l ridice, Banca îi acorda un credit de 105 mii lei cu o dobîndă în 5 ani de 9 la sută și trebuia să mai achite în mod obligatoriu și ADAS-CASCO cca. 20 mii lei. În acest fel autoturismul în loc de 210 mii lei costa cu dobîndă cu tot cca. 270 mii lei, ceea ce însemna pentru o familie să depună lunar cca. 4500 lei. Pentru aceea care aveau la CEC numai 50 mii lei eforturile erau și mai mari.

În prezent, cînd Dacia a ajuns 340 mii lei, depui, la început cît ai pe C.E.C. (50 sau 70 mii lei), iar la ridicarea creditului 100 sau 200 mii lei. Pentru un împrumut de 170 mii lei achitabil în 5 ani cu o dobîndă de 9 la sută și achiti un CASCO de cca. 25 mii lei. Toate acestea fac ca veniturile unei familii să se diminueze lunar pe timp de 5 ani, cu cca. 6.000 lei pe lună.

Ceea ce știm, constă în faptul că nu vă obligă nimeni să faceți acest transfer și ca vechimea și numărul de ordine se păstrează și la CEC și la Bancă, însă în situația în care se vor obține rezultate pozitive la pro-

cesul care este în derulare, considerăm că transferind banii înapoi la CEC, probabil că se va pierde vechimea, care are o mare importanță la ridicarea autoturismului.

Asociația nu pretinde nimănui să nu-și transfere banii la Bancă. Fiecare face așa cum consideră că este mai bine și aceasta în raport cu posibilitățile financiare. Ea însă continuă să primească noi membri pe tot timpul derulării procesului și luptă, urmărind realizarea obiectivului propus. Pentru obținerea autoturismului pe care l-au achitat înainte de liberalizarea prețurilor, și al cărui proprietari au devenit prin aceasta. La CEC se pot face depuneri în continuare fără restricție.

Tot în mod principal, vă vom prezenta cîteva elemente care poate că este bine să fie cunoscute de toți aceia care doresc să-și transfere banii de la CEC, la această bancă și anume, care sînt „avantajele” de care se pot bucura, în urma realizării acestui transfer:

Se acordă posibilitatea procurării unui împrumut, în primul rînd pentru toți cumpărătorii cu vechime mare din perioada anilor 1981-1985 din banii depunătorilor din perioada anilor 1985-1990, care și-au transferat banii la această bancă, deoarece cunoașteți foarte bine că la data de 01 aprilie, cît și în zilele următoare, banca nu a avut posibilitatea să ofere nimănui niciun fel de împrumut. Avantajele pe care le mai oferă sînt următoarele: ne obligă ca atunci cînd ne-a venit rîndul să ridicăm mașina, în raport de vechime și numărul de ordine dat de fostul I.D.M.S. să mai aducem o diferență de cel puțin 100 mii lei și alți 25 mii, adică 1/2 din valoarea autoturismului. Ne obligă să depunem cel puțin 25 mii lei pentru

ADAS-CASCO pe 5 ani, obligație care în trecut nu a existat, oferă la banii depuși de fiecare o dobîndă de numai 5 la sută, mai mică (ca diferență) decît aceea din perioada trecută, deoarece dacă atunci exista o diferență de 3,5 la sută între dobînda acordată de CEC cumpărătorilor și aceea acordată pe un libret, pe termen de un an (de la 1,5-5 la sută), acum diferența este de 5 la sută (de la 5-10 la sută). Ne obligă ca împrumutul și dobînda s-o depunem într-un interval de timp foarte scurt, de numai 5 ani, ceea ce înseamnă pentru fiecare familie un efort de cca. 6.000 mii lei lunar, care să fie depuși la bancă; se solicită existența a 1-2 gași, care, Doamne ferește, dacă acela pe care l-a garantat face un accident grav, soldat cu pagube mari, poate chiar moartea proprietarului, gașul își va vinde și casa pentru a plăti ceea ce a garantat. Ce ziceți de aceste situații nedorite de nimeni, dar care însă nu pot fi și excluse. În toată această afacere, de o anvergură deosebită, se găsesc antrenati și unii factori de răspundere, care doresc pe orice cale să diminueze numărul cumpărătorilor, care au achitat autoturismul integral și care în perioada de „sclavie” nu l-au putut ridica, iar în prezent sînt ajutați în felul în care cunoașteți cu toții. De pe urma acestei activități de „sprijin deosebit” acordat cumpărătorilor de autoturisme unii vor deveni sclavii băncii. Să nu uitați că dobînda la banii împrumutați este de 9 la sută față de 5 la sută cît se acordă sumelor depuse de cumpărători. Desigur că în această afacere, tot pe spatele omului de rînd, statul va rămîne cu niște sume imense încasate din diferența de dobîndă, de la 5 la sută acordată depunătorilor și aceea de 10 la sută pe

termen, sub formă de dobîndă nerambursabilă. **TOȚI CEI CU VENITURI MICI NU VOR BENEFICIA DE CREDIT.** Ce ziceți de acest ajutor cu adevărat tovarășesc?

Președinta
log. ȘTEFAN CHITESCU

Un loc în plus

Fotografie de GIG MOTOIANU

Exigențe nejustificate

Secția care se ocupă direct de „problemele omului”, preocupare de altfel a întregii reviste de-a lungul anilor, va mulțumi pentru aprecieri, considerînd ca un punct de onoare continuarea acestei tradiții. Deoarece problemele pe care le primim spre

rezolvare nu sînt cazuri izolate și prezintă interes general, publicăm și scrisoarea dvs. domnule Calimar Vălimăreanu, Slatina, bdul Al. Cuza, nr. 41, bl. 7, sc. B, ap. 14, et. 4.

„M-am bucurat mult cînd în revista pe care o editați am descoperit că se mai interesează și alții de necazurile altora, un lucru de altfel cotidian în paginile dumneavoastră. Consider că inițiativa dvs. de a introduce rubrica „O întrebare pe adresa Ministerului...” este binevenită mai ales că veniți în sprijinul lămuririi unor probleme pe care cititorii dvs. le întîmpină.

Una din aceste probleme căruia nu reușesc să-i dau de capăt ar fi următoarea: soția mea a urmat un curs de calificare pentru alimentație publică, curs de ospătari, în urma căruia a primit o diplomă de atestare în această meserie, diplomă pe care mai apoi a prezentat-o la Biroul Personal al Combinatului de Aluminii Slatina, unde lucrează încă de la angajare, ca muncitoare necalificată, în cadrul cantinei-restaurant a sus-

numitei unități. La început, diploma prezentată a fost recunoscută ca valabilă, dar, înainte de a se trece această calificare în carnetul de muncă, juristul întreprinderii (presupun cel mai mare în funcție) a revenit asupra deciziei anterioare (probabil din cauză că a lipsit „plocnul”) pe motiv că diploma aceasta, eliberată de Casa de cultură a Municipiului Slatina, (fostă Universitate cultural-științifică), „nu este valabilă decît la unități de alimentație publică, privatizate” (adică valabilă numai la particularii patroni ?!).

Menționez că acest curs s-a desfășurat pe perioada august 1990 - aprilie 1991. Întrebarea pe care doresc să o adresez prin intermediul dvs. Ministerului Muncii și Protecției Sociale este: „Se poate considera valabilă diploma despre care am amintit, pentru atestarea în meseria pentru care a fost urmat cursul de calificare sau asta este ceva împotriva legii?”

Vă mulțumesc.
Pagină redactată de
ELENA GRECESCU

CORNELIU OLTEANU

MIRCEA MIHAESCU, Constanța: Da, prin Hotărîrea Guvernului nr. 207/22 martie 1991, s-a instituit taxa de comision de 10% pentru sumele în lei efectivi, declarate de călători la ieșirea din țară, pentru acoperirea serviciilor prestate cu păstrarea și manipularea acestora.

GHEORGHE ACHIMESCU, Alba Iulia: Primăria municipiului Alba Iulia este organul competent să vă rezolve problema, în caz contrar, va trebui să o acționați în judecată. S-ar putea ridica însă problema prescripției dreptului dv. la acțiune, fiindcă au trecut peste 3 ani de la exproprieră. Contactați și Liga expropriaților din România.

MARIA SOMFALVI, Baia Mare:
a) În condițiile existente, nu puteți primi bonuri de benzină. Transferați dreptul de proprietate a mașinii asupra dvs.

b) Dacă postul e necesar întreprinderii, nu se justifică desființarea sa. Alfel, nu există nici un impediment legal pentru reducerea acestuia. Doar unul de ordin moral.

ANTONINA MEDZVETCHI, București: Potrivit art. 17 al Legii privind impozitul pe salarii, Ministerul Finanțelor poate acorda, în cazuri temeinic justificate, esalonări și amînări la plata impozitului pe salarii.

IOAN NICOLAE PARFENIE, Brașov: Cererea de chemare în judecată se formulează, în scris, judecătorei de la domiciliul pîrîtului. Prin ea solicitați despăgubiri pentru daunele produse, prezentînd probele pe care le dețineți. Vă este necesară asistența unui avocat.

CURIER JURIDIC

POȘTA REDACȚIEI

MIRCEA SOFRAN — Brașov, str. Col. Buzoianu, nr. 14: Domnule inginer, probabil ați încercat plicurile. Spre noi a ajuns scrisoarea adresată Parlamentului României. Oricum, soluționarea problemei dvs. tîne de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, drept care, am îndreptat-o spre „adresașul” potrivit.

ASOCIAȚIA DE LOCATARI — București, str. Maior Băcilă, nr. 21, bl. 29, sect. 2: Primăria sectorului 2 își declină competența în legătură cu rezolvarea problemei dvs., sfătîndu-vă să vă adresați Asociației Generale a Experților — București, din str. Ilfov, nr. 5, sector 3.

SC Felis SRL — Rimnicu Vilcea, str. Știrbei Vodă, bl. L, sc. E, et. I: Dacă scrisoarea pe care ne-ați trimis-o reprezintă o reclamă pe care ați dori-o inserată

în paginile publicațiilor noastre, vă rugăm să ne contactați pentru a vă comunica și contul nostru bancar; dacă este vorba de-o ofertă, cu regret, vă comunicăm că angajatele revistei nu corespund exigențelor pe care le formulăm.

Asociația de locatari — București, bl. 11A, nr. 18, str. Fizicienilor, sector 3: Ne sesizați niște lucruri deosebite de grave. În temeiul celor arătate, vă asigurăm că vom acționa pentru a vă veni în ajutor.

Nicolae Popa — București, str. Victor Babeș, nr. 10: Trailul „la comun” nu este tocmai ușor, iar cînd se întinde pe un răstimp de 30 de ani, ai impresia că meriți o recompensă pentru răbdarea pe care ai dovedit-o. Înțelegînd situația dvs., ne-am adresat Primăriei sectorului 5 care ne răspunde că mai funcționează Legea nr. 5/1973 potrivit căreia „o familie formată din două persoane are dreptul la o garsonieră, respectiv între 8-10 mp de persoană”. În consecință, nu puteți să vă extindeți.

ELENA GRECESCU

Cursa cu obstacole

Trăiește bine mersi

Evenimentele ce au avut loc în URSS au fost și sînt în continuare oglindite în presă cu euforie jurnalistică lesne de înțeles. Titlurile ca și conținutul articolelor, comentariilor, corespondențelor, tabletelor și eseurilor anunță cititorul: **comunismul a murit!** Nu lipsesc nici argumentele în favoarea acestei afirmații, hrănite de evenimentele celor „trei zile care au zguduit lumea”. Entuziasmul justificat ca și dorința conștientă de a servi opiniei publice, pe tăvile de hirtie ale ziarelor, cît mai multă senzație vor fi contrazise de o realitate tristă și îngrijorătoare: **comunismul n-a murit**. Trăiește bine mersi.

Eșecul ideologiei leniniste, colapsul economic, politic și social în care sistemul totalitar și-a manifestat esența sa autumană, părăsirea în masă a celui mai puternic partid comunist de către membrii de rînd și de către conducătorii lui de seamă, dizolvarea sau interzicerea activității PCUS în unele republici unionale nu aduc după ele, în mod automat, și moartea comunismului. Din păcate, comunismul trăiește și se va face simțit încă timp îndelungat nu numai în URSS, dar și în acele țări în care, în perioada postbelică, a ajuns la putere. Revoluțiile, fie ele de catifea sau însingurate, care au pus capăt regimurilor conduse de un partid unic, au întors mersul istoriei în țările respective, dar n-au putut lichida comunismul nici prin crearea unor partide noi, nici prin reforme economice sau prin legislație vizînd crearea statului de drept.

În decenii îndelungate au fost elaborate structuri social-politice, indoctrinarea maselor s-a aplicat cu o consecvență diabolică, contraselecția prezentă în toate domeniile ca și puterea organismelor de represie lăsînd urme adînci atît în gîndirea și mentalitatea celor manipulați, cît și în comportamentul de azi al celor privilegiați.

Cum să dispară comunismul și metodele și mentalitățile izvorîte din el, cînd multe partide comuniste își continuă activitatea nestîngherită, schimbînd doar conducătorii și denumirea, păstrînd esența, opunîndu-se reformelor și reînnoirii societății, întăriri statului de drept?

În momentul acesta, în România există două partide comuniste și jumătate. Întîi a apărut formațiunea, zisă socialistă, a domnului Verdet, apoi a apărut și un alt partid ai cărui conducători sfidînd pierderile imense suportate de populația țării, nici măcar nu i-au schimbat denumirea, iar „jumătatea”, cu o fizionomie stearsă și ambiguă, sumar deghizată, a chemat la viață FSN-ul, dar o regăsim și dispersat, infiltrat în alte formațiuni politice. Partidul cerușist, prin membrii lui privilegiați, a pătruns în administrația centrală și locală, în justiție, în viața economică, în instituțiile științifice, în organismele puterii de stat. Avanzurile privatizării au fost create de reprezentanții nomenclaturii din diferite esaloane. Patrimoniile PCR, UTC, UGSR, UASCR au rămas intacte și au rămas aproape intacte și verigile conducătoare ce au reprezentat și au susținut activitatea antinațională a acestor organizații.

Cum să moară comunismul cînd conducătorii politici de seamă nu s-au dezis public de această ideologie și promovează o politică în care criptocomunismul nu se simte periclitat?

Asanarea morală a societății noastre trebuie susținută și prin demolarea și eliminarea structurilor comuniste. Puterea economică și politică a „rămășișelor” comuniste poate genera diversuni, crize și confruntări nedorite. Să nu uităm incidentele de la Tg. Mureș și nici mineriada.

28 august 1991

BALOGH JÓZSEF ■

NE CEREM SCUZE!

În interviul cu domnul Gabriel Liiceanu, apărut în nr. 33 al revistei noastre, nu au fost publicate, din motive de spațiu, întrebările și răspunsurile de mai jos. Le tipărim acum, cu scuzele de rigoare.

— Mulți oameni consideră că fenomenul Humanitas se datorază în bună parte colaborării dintre doi prieteni: Liiceanu și Pleșu. Așa stau lucrurile?

— Uneori forma cea mai bună de colaborare este să-l lași pe celălalt în pace și să intervii numai atunci cînd el îți cere. Cînd am decis privatizarea Editurii Humanitas, care ținea de Ministerul Culturii, ceea ce i-am cerut lui Andrei Pleșu, în calitate de ministru al culturii, a fost în fond să mă lase în pace. Ca ministru al culturii, acesta a fost, din punctul meu de vedere, marea lui merit și supremă împlinire a colaborării noastre: el a contribuit activ la despărțirea noastră. M-a creditat total și m-a lăsat în pace. La rîndul meu nu cred că am abuzat, ca editor, de prietenia care ne leagă și îmi fac iluzia că i-am fost cel mai comod colaborator, menajîndu-i timpul și necerîndu-i nimic din ce nu aș fi cerut oricui ar fi fost ministru în locul lui.

— Dacă domnul Andrei Pleșu va părăsi guvernul Român acest lucru se va repercuta asupra Editurii sau Fundației Humanitas?

— Da, dacă în locul lui ar veni un răuvoitor, deși autonomia acestor instituții este aproape totală. Nu, dacă ar veni cel puțin un indiferent. Dar nu absența protecției ar resimți-o, pentru că nu m-aș considera nici o clipă protejat sau avantajat, ci a unei prietenii încredințate. Și, cu aceea luciditate pe care o prietenie adevărată nu o exclude, l-aș păstra, la rîndul meu, în memoria acestei perioade, drept cea mai strălucitoare personalitate a momentului. Pe semne că este omul care, în ultima vreme, a salvat cel mai mult biata imagine a României în lume. Tot atît de mult pe cît au întunecat-o cei care îl huluc în public de atîta vreme. În acest sens pledeză tot ce au spus despre el și Mitterrand, și Kohl, și Genscher și dna Catherine Lalumière de cite ori au avut prilejul de a-l întîlni și a-l cunoaște.

AURELIA BORIGA ■

O ediție internațională a Taberei de sculptură în oțel de la Galați

Sculptura în oțel obligă să-i considerăm fără echivoc atît virtuțile, cît și servitiile. Metalul vine din categoria materialelor numite, în breaslă, definitive. Fîndcă nimic nu-i definitiv în lumea asta — nici măcar moartea; se duc oamenii, ne rămîne exemplul faptelor bune — e mai potrivit să vorbim despre oțel ca despre un agent de încredere al ideii. Sculptorul care se încumetă să construiască durabil trebuie de două ori iubit: întîi fîndcă munca lui e deosebit de anevoioasă, în al doilea rînd pentru că manifestă încredere în sine. Ar trebui să fim mai rezervați cu artiștii care produc pentru moment — respectiv „happening”-uri, „amenajări” ale cadrului, „scenografii” sau „împachetări” — și mai generosi cu lauda pentru cei ce-și asumă greul unei confruntări cu viitorimea.

Foia laminată de metal permite cele mai spectaculoase desfășurări de formă; îi dă voie artistului să

viseze și să-și concretizeze utopia. De fapt, aici trebuie aflat principala merit al artistului, în capacitatea de a imagina, de a impune nemăvăzutul, himericul, excepționalul ca pe o măsură a normalului. La Galați, sculptorii în metal ai celor trei ediții ale taberei au ocazia de a croi operă pentru un public capabil să simtă viul construcției industriale. Un muncitor și un inginer de la Șantierul naval au dialog firesc cu artistul. Și nu doar fîndcă se slujesc de aceleași unelte. Și unii, și alții clădesc, dau o rațiune minereului. Arta, zice o învățătură, pune, ca și știința, ordine în haos. Sculptorii care înzestrează Galațiul cu obiecte de artă monumentale au satisfacția de a instaura noi criterii ale armoniei. Dacă despre un vapor putem spune că, în lumea apelor, e un lucru frumos, cu atît mai mult sîntem îndreptățiți să punem chestiunea frumuseții la o lucrare de artă pentru mediul urban. E momentul

să precizăm că orice sculptură în metal, din cauza datelor intrinseci ale materialului (luciu, vigoare, greutate, deschidere, sunet, tactilitate) e privilegiată în raport cu una, să zicem, în ipsos. Cum se observă, am amestecat caracteristici ale oțelului cu impresii rezultînd din utilizarea lui. E cazul interesant cînd — ca și la sticlă ori ceramică — specificități ale materiei sînt transferate, prin metaforă, operei plastice.

O servitute a oțelului laminat constă în aceea că înlesnește, totuși, realizarea numai a anumitor forme, că sculpturile pe rotund, pe convex și concav cer un efort și o sponsorizare deosebite. Sculptorul bun însă știe să transforme un inconvenient într-un avantaj. Prima ediție a Taberei, care a mobilat faleza cu cele mai convingătoare realizări în metal din toată statuara românească a probat cu prisosință aceasta. Acum, în compunerea ei internațională, acțiunea gălățeană produce încă o premieră: circulația în Europa a ideii. Să le mulțumim artiștilor care cunoscînd privațiunile oricărui angajament pentru ridicarea unei sculpturi în oțel au găsit motive, suflatești și, deopotrivă, estetice, să muncească o lună de zile la binele întrui frumos al orașului Galați: Silviu Catargiu, Bela Crișan (Austria), Sergiu Dumitrescu, Ingo Glass (Germania), Gheorghe Marcu, Everdt Hilgeman (Olanda), Manuela Sicodi (Austria), Liviu Russu, Florian Untereiner (Austria), Aurel Vlad, Marian Zidaru.

TUDOR OCTAVIAN ■

Festivalul și Concursul internațional „George Enescu” — ediția a XII-a

Această a XII-a ediție este mai mult decît o continuare a unei tradiții. Ea înseamnă, pentru noi toți, împlinirea unei speranțe, ieșirea din impas, deschiderea unei ferestre spre viitor. De ce? Pentru că, față de tot ce a fost în ultimele decenii, de această dată

nu încercăm doar să supraviețuim, să „salvăm” o idee prețioasă nouă, tuturor românilor. Gongul inaugural înseamnă realizarea unei manifestări record (trei săptămîni de concerte, patru secții de concurs, însumînd 120 de tineri înscriși în competiție), sporînd peste timp

ecoul primelor ediții, de care unii dintre noi își mai amintesc. La strălucirea muzicală a acestui septembrie enescian își aduc contribuția muzicieni români de seamă, unii veniți din lumea largă — Erich Bergel, Lilliana Ciulea, Mihaela Martin, Marina Krilovici, Silvia Marcovici, Yolanda Mărculescu, Pavel Rotaru, Cvartetul „Atheneum-Enescu”, Marin Cazacu... Întîlnirea artistică se completează cu nume mari ale vieții muzicale internaționale, de la Thomas Sandeling la Michiyoshi Inoue, de la Roger Woodward la Fiorenza Cossotto sau Gerhard Opitz, de la ansamblurile Percussion Group „The Hague” la Academia „St. Martin in the Fields”.

După douăzeci și unu de ani, la ambianța sărbătorească a Festivalului internațional, se adaugă Concursul de interpretare și creație, ajuns astfel la cea de a VI-a ediție. Speranța în reîntrirea artei enesciene, a celei muzicale românești în general, într-un circuit mondial de valori se transformă astfel într-o șansă unică, la care contribuie și marcantele personalități invitate să participe în calitate de membri ai juriilor. Sînt toate acestea argumente de semnalare entuziastă a unui eveniment de excepție? Neîndoiros, căci dincolo de toate avaturile organizării, de dificultățile uneori insurmontabile ale celor ce și-au asumat-o, există promisiunea rodului bogat. Așa cum știm noi românii, atunci cînd toamna vine, binefăcătoare, să ne îmbrace țara.

IRIGORE CONSTANTINESCU ■

Correspondență literară

Miclăuș Vasile: Am dat spre publicare materialul dvs. Să sperăm că va și apărea. **Flacăra Basarabiei** ajunge și la dvs. în oraș, am văzut-o astă-vară. Vă puteți, de asemenea abona. Figurează în catalogul poștal la nr. 303. Aștept și alte materiale.

Victoria Constantinescu: „Cu avînt de zbor pe drumul dorului...” Avîntul dvs. e minim, asemenea și zborul. „Dulet” se scrie fără „i. Plus celelalte!”

Alin Popescu: Mulțumim pentru încredere dar versurile conțin numai locuri comune (deocamdată!) fără originalitatea necesară pentru a se numi poezii. Parcă sînt texte de muzică ușoară. Citiți multă poezie și reveniți.

Marian Dincă: As putea socoti scrișoarea dvs. ca fiind dintre cele mai frumoase lucruri care s-au spus despre rubrica aceasta. As fi preferat, însă, un grupaj nou de versuri. Ce mai scrieți?

Dora Constantinescu: Vă rog (și pe dvs.) să lertați întîrzierea răspunsului. În primul rînd precizați-vă dvs. semnătura. Apoi, trebuie să bați singur la mașină texte-

le date la cules. Aș prefera să le primesc, deci, dactilografiate. Dar nu e o condiție. În al treilea rînd, textul publicat e prea frumos în concizia lui ca să vă fi făcut probleme. Orice drum cît de lung (vorba înțeleptului) începe cu un singur și mărunț pas! Ce vă mai face steaua dvs. din Polară? Două

Debut Flacăra

Mai bine să nu te mai știi

învăpăiatele flori în albastrul toamnei
mîinile reci riul clar
conturul nostru pur
pîndit de ridicolul unicității
mai bine să nu te mai știi
în lumina prin care aleargă frigul
să duci acasă căldura toamnei
în hainele reci

zeul nu mai există decît aici
las creionul las gîndul mă las
se respiră în clipa nescrisă

Archive

e plină lumea de astfel de istorii
fie și asta un capitol încheiat
o arhivă ce-și va deschide pecețile
după ce vom muri acum
să vedem ce mai spun documentele
copilăriei — prevestitoare
acestei depline pustietăți

MARIN SLIJERU ■

Revenind în țară după 18 ani de absență, cunoscutul scriitor Petru Popescu și-a ales ca bază a vizitei sale în România redacția publicațiilor FLACĂRA

DULCE CA MIEREA E GLASUL PATRIEI

Conferința de presă din redacția Publicațiilor „Flacăra”

Proiecte literare cu Mirecea Dinescu și Andrei Pleșu

Prezent timp de 6 zile în România ca trimis special al marelui cotidian *Los Angeles Times*, Petru Popescu s-a întâlnit cu președintele Ion Iliescu, cu primul ministru Petre Roman, cu ministrul culturii, Andrei Pleșu, cu președintele Uniunii scriitorilor, Mirecea Dinescu, cu președintele Frontului Salvării Naționale, Ion Aurel Stoica, cu președintele partidului Alianța Civică, Nicolae Manolescu, cu directorul general al Rompress-ului, Neagu Udriu, cu directorul Editurii „Humanitas”, Gabriel Liiceanu, cu alți oameni politici și de cultură. ● Miercuri, 28 august, la redacția publicațiilor *Flacăra* a fost organizată o conferință de presă care a durat mai mult de două ore și la care reprezentanți ai principalelor ziare și reviste bucureștene l-au supus pe încă tânărul prozator, regizor, scenarist, eselist, gazetar unui incitant tir de întrebări. ● **Adevărul, România liberă, Tineretul liber, Libertatea** au publicat cu promptitudine răspunsurile sale care s-au dovedit deosebit de interesante. ● Scriitorul a fost însoțit în această vizită de soția sa, Iris. ● Reputatul critic Alex. Ștefănescu l-a luat un interviu pentru televiziune. ● Înainte de a sosi la București, Petru Popescu a fost la Londra unde a participat la lansarea unei noi cărți semnată de el: *Amazon beaming* (Străluțirea Amazonului). ● Scriitorul a semnat un contract cu *Flacăra* de reeditare a cărții sale *Sfârșitul bahic*, ultima apărută în românește în 1973, când a stîrnit scandal din pricina politice și care l-a determinat să plece definitiv din țară. ● Aceasta va fi prima apariție din scrierile lui Petru Popescu care va vedea lumina tiparului în România de cînd a luat calea exilului. ● Cartea va cuprinde la sfîrșit interviul pe care scriitorul l-a acordat subsemnatului și care a fost publicat în numărul 31 al revistei *Flacăra*. ● Petru Popescu a promis că va reveni în țară în primăvara anului 1992. ● Redacția noastră îl așteaptă cu aceeași prietenie și îi dorește în continuare o activitate cât mai bogată.

GEORGE ARION

Spitalul din Nicorești are o secție de neuropsihiatrie infantilă unde se adună copiii de la care, în tradiția românească a disperării, nici părinții, nici medicii, nici chiar bunul Dumnezeu nu mai așteaptă mare lucru. Marian are sprincene rare și ochi crucisi de oligofren. Cătălina a făcut 10 ani, dar nu mai are mult de trăit, ea stă cu picioarele aproape înnoadate peste burta umflată de broască țestoasă, este mică-mică, boala i-a atrofiat oscoarele, iar ochii enormi pe care îi plimbă fără înțelegere prin încăperea sint cu atît mai sfîșietori, Maria pîndește cînd umilă, cînd agresivă, este întîrziată mintal, zîmbește și încearcă să te îmbrățișeze.

Ei sînt encefalopații, cei numiți irecuperabili și doșiți ca niște rufe murdare de Ceaușescu.

La Nicorești, secția de neuropsihiatrie infantilă are 90 de paturi pentru 130 de internați, doar un medic, dl. doctor Nicolae Preda, și patru infirmiere pe schimb. În aceste condiții și ținînd cont și de dificultățile materiale de tot felul, se înțelege că personalul depune eforturi demne de toată considerația.

De un an și mai bine „Free Romania Foundation”, înființată în Statele Unite de Ion Berindei, este

prezentă la Nicorești prin ajutoare și voluntari. Care, continuă să vină pentru a-i îngriji pe copiii handicapați, pentru a-i învăța ceasul, anotimpurile, culorile, jocuri, pentru a-i obișnui să ridă; echipe de cîte șapte-opt oameni care stau o perioadă, fiind apoi înlocuite de altele și altele; americani de vîrste și profesii diferite care nu nu-

Copiii Domnului

mai că nu obțin nici un câștig material dar care pentru a veni aici depun la „Free Romania Foundation” 2500 de dolari, achitîndu-și drumul, cheltuielile de cazare, cumpărînd haine, medicamente, jucării, dulciuri...

Scriitorul Petru Popescu, adoratul copil teribil al literaturii decenului '60, simpatizant al „Free Romania Foundation”, s-a întors în țară după 18 ani de succese și

recunoaștere. Iar unul din drumurile pe care i le-a dictat inima a fost cel spre Nicorești. Străbătînd spitalul, împreună cu soția sa Iris, asaltați de îmbrățișările și scotocele mereu reluate după guma de mestecat și ciocolata care i-au vrăjit pe micuți, progresele față de acum un an au fost vizibile. Dar sentimentul de tristețe este de nestăvilit.

Petru Popescu știe că mentalitățile se schimbă cu viteza melcului. Însă cu purtător de mesaj al „Free Romania Foundation”, s-a încumetat să discute cu președintele Iliescu și să-l invite în luna noiembrie a.c., la Hollywood. Unde fundația a organizat o gală la care au acceptat să participe vedete ca Julie Andrews, John Voight, Christine Lund, Barbara Walters. Fondurile care se vor încasa sînt pentru handicapați și orfanii români. Dacă nu poate fi prezent în surzătoarea-i persoană, domnul președinte are posibilitatea de a înregistra și expedia un mesaj. Și mai are posibilitatea de a face multe pentru copiii necăjiți și năpăstuiți de soartă din România, care sînt tot ai noștri și de care nu trebuie să ne rușinăm. Sensul demersului scriitorului Petru Popescu pe lîngă președinte acesta a fost. Iar vizita lui la așezămîntul din Nicorești — o probă a sensibilității deosebite de artist și de om al pînîntului românesc. (O.M.).

Împreună cu Iris la spitalul din Nicorești

Fiziologia și durata popasului

Aș putea să mă laud fiindcă eu am fost cel care după revoluție a ridicat primul problema Basarabiei și care pe urmă s-a ocupat de evoluția acestei probleme pas cu pas. De vor fi adus, așa cum sper, și pledoariile mele o contribuție la victoria de la 27 august 1991 a fraților basarabeni, o va arăta istoria. Acum sint de rezolvat, legat de viitorul Republicii Moldova, chestiuni de importanță covârșitoare. La câteva din ele mă voi referi în cele ce urmează.

S-a arătat pe bună dreptate că independența Moldovei de la răsărit de Prut trebuie privită ca o etapă intermediară, ca un popas către țelul final, unirea cu România, regrouparea din nou și pentru totdeauna a tuturor românilor într-un singur stat, refacerea României Mari. Fiindcă pe termen lung existența a două state românești este un nonsens. Ca să nu mai vorbim și de faptul că prin ocuparea în 1940 a Basarabiei de către U.R.S.S., ca urmare a pactului Ribbentrop-Molotov, România a fost cea frustrată, sfirtecă, furată, Basarabia din coapsa României a fost smulsă și, prin urmare, reparațiile României i se cuvin. Pe termen scurt însă o Moldovă independentă se justifică tocmai pentru punerea la punct a problemelor de care aminteam mai sus.

Pe plan teritorial, este de refăcut integritatea Moldovei de la răsărit de Prut, prin recuperarea nordului și a sudului rupte din trupul ei de Stalin și făcute cadou Ucrainei, în spiritul principiului „divide et impera”.

Pe plan statal sint de preluat de către Chișinău prerogativele și puterile în toate domeniile, începînd cu controlul granițelor și terminînd cu baterea monedei și instituirea vămilor proprii.

Pe plan militar — retragerea din republică a trupelor Moscovei și formarea armatei proprii.

Pe plan diplomatic sint necesare obținerea recunoașterii internaționale, stabilirea de legături și dobîndirea de sprijin multilateral din partea comunității statelor lumii, în primul rînd a Europei și a Americii.

Pe plan economic — lichidarea dependenței (cu migală construite și menținute de centuri decenii de-a rîndul) de sursele de materii prime și energetice ale Rusiei și ale altor state foste componente ale fostei U.R.S.S., punerea relațiilor economice cu aceste țări pe baze normale, de la stat independent la stat independent.

Toate acestea și altele încă alcătuiesc fiziologia perioadei de tranziție, a „popasului”. Cît privește durată popasului, ea depinde de trei factori esențiali. Mai întîi, de operativitatea cu care vor fi rezolvate chestiunile arătate mai înainte. În al doilea rînd, de evoluția evenimentelor și a situației din ansamblul fostei U.R.S.S. Cele petrecute acolo în ultima decadă a lui august 1991 dovedesc că o situație revoluționară poate imprima istoriei un mers accelerat, cu parcurgerea într-un timp extrem de scurt a unor etape pentru care în mod normal se prevedeau ani și ani de zile. În sfîrșit, durată popasului depinde foarte mult de sprijinul pe care România îl va da Republicii Moldova, de gradul și intensitatea implicării Bucureștiului în procesul transpunerii în practică a independenței basarabenești.

Sprijinul dat de românii din dreapta celor din stînga Prutului, de România Republicii Moldova trebuie să fie permanent și total, în toate domeniile. N-am să-i mai cert acum pe domnul Ion Iliescu și pe alții de la noi pentru ce n-au făcut pînă în prezent. Contează ce vor face de aici înainte. Nu ne dă nici pe noi, românii din România, bogăția afară din casă, dar din două cămăși, una s-o dăm fraților basarabeni, din două piini, una să le-o dăm lor. Să-i susținem, din toate puterile, pe plan internațional. Ei pe noi ne au ca reazim și la noi se uită cu toată nădejdea. Să nu-i dezamăgim. Și să știm întru această lucrare să ne ridicăm deasupra tuturor disputelor politice de la noi. La București pot fi guverne mai bune sau mai puțin bune, președinți mai buni sau mai răi, n-are a face, nu de ei e vorba, fiindcă frații basarabeni, toți românii din afara granițelor de acum ale țării năzuiesc nu spre o formație politică sau alta, nu către un politician sau altul, ci către România eternă, curată și sfîntă.

ION D. GOIA ■

Tratatul mort

După ce puciul de la Moscova a eșuat și furtuna s-a potolit, domnul Ion Iliescu, președintele României, zimbînd cu gura pînă la urechi, în stilul său caracteristic, a declarat, spre stupefacția tuturor, că cele petrecute în U.R.S.S. au confirmat justetea semnării tratatului româno-sovietic. Dar lucrurile stau exact invers! Întrimplările dramatice din capitala a ceea ce a fost pînă de curînd U.R.S.S. au demonstrat clar și precis că tratatul respectiv a fost o mare eroare, o gafă nemaipomenită a domnului Iliescu. Fiindcă dacă puciștii ieșeau învingători, puteau să folosească împotriva României acest tratat cum voiau. Slavă Domnului, nu s-a întimplat așa! Însă aceasta nu înseamnă că tratatul Iliescu-Gorbaciov a rezistat socului. Nu, acest tratat a murit de moarte naturală, fiind încheiat cu un stat care nu mai există. Fiindcă nu contează ce va fi de acum înainte, nu contează dacă Rusia va găsi două-trei republici dispuse să înființeze ceva, o federație sau o confederație, nu contează nici măcar dacă toate cele 15 foste componente ale U.R.S.S. vor semna un acord economic și vor face un fel de Commonwealth răsăritean — U.R.S.S. în forma în care era cînd s-a semnat tratatul „de amicitie” româno-sovietic nu mai există și, ca atare, tratatul a devenit caduc. În aceste condiții, evident, chestiunea ratificării lui nici nu se mai pune.

Vrabia mălai visează

Un ministru al „apărării”, mai exact, un ministru de război care nu dispune de armată este, ca să zic așa, cu totul și cu totul inutil. Iar fostul general Sapoșnikov, făcut de puțină vreme mareșal și pus ministru al apărării al U.R.S.S. nu vrea să fie fără armată. Lucru care s-ar întimpla dacă republicile foste sovietice, devenite independente, ar renunța la „serviciile” armatei roșii la centrului și și-ar crea propriile lor forțe armate. Iată de ce, într-un interviu acordat ziarului francez „Le Figaro”, proaspătul mareșal a declarat: „Este indispensabil să realizăm un acord privind staționarea armatei sovietice în republici”. El a arătat că, lăsînd la o parte țările baltice, nu crede „că celelalte republici se vor separa complet de U.R.S.S. și de Rusia”, întrucît „legăturile actuale sint foarte solide; se poate imagina un scenariu conform căruia Uniunea Sovietică va da un oarecare ajutor economic republicilor și va putea, în schimb, să mențină contingente defensive pe teritoriul lor”. În același interviu, ministrul Sapoșnikov s-a declarat în favoarea creării regiunilor militare care să coincidă cu teritoriul fiecăreia dintre republici.

S-a întors mașina lumii

Dacă ar fi vorba, așa cum s-ar putea interpreta la prima vedere, de o propunere de mercenariat, ar fi cum ar fi, deși republicile care și-au declarat ori își vor declara independența intenționează să-și creeze și forțe militare proprii. Însă viziunea lui Sapoșnikov aduce mai curînd a plan pentru menținerea fostelor componente ale U.R.S.S. în ghearele unei armate-monstru, de sine stătătoare, eventual a unei armate-fără-de-fară, și pentru resuscitarea, pe această cale, a cadavrului imperiului sovietic. Vrabia mălai visează.

Moscova și dreptul de veto

Cităm dintr-o corespondență a agenției France Presse: „Dacă cele trei țări baltice vor fi admise la Națiunile Unite, U.R.S.S. va dispune teoretic de șase voturi în cadrul instanțelor O.N.U., Bielorusia și Ucraina fiind, ca și U.R.S.S., membre cu drepturi depline ale O.N.U. din 24 octombrie 1945. Aceste trei voturi acordate U.R.S.S., pe lângă dreptul sau de veto în cadrul Consiliului de Securitate, sint rezultatul unui compromis încheiat la Yalta în februarie 1945 între Stalin, Roosevelt și Churchill, după ce Stalin ceruse ca toate republicile uniunii să dispună de un loc la O.N.U. Cercurile diplomatice notează însă că se pune acum întrebarea dacă conducătorii celorlalte republici sovietice care și-au declarat independența în ultimele zile nu vor solicita aderarea la O.N.U. și la întregul său sistem, inclusiv instituțiile financiare specializate, cum ar fi Banca Mondială și F.M.I. Ce s-ar întimpla în acest caz cu dreptul de veto de care dispune U.R.S.S. în cadrul Consiliului de Securitate, dacă Uniunea nu va mai reprezenta decît „o cochilie golită de conținut” și avînd puteri limitate, în primul rînd în materie de apărare și diplomatie? Deocamdată însă această problemă rămîne teoretică”.

Firește, acum e încă doar teoretică, dar ea poate deveni practică într-un timp foarte scurt.

Nașul mare și cocoașa

Presa maghiară vorbește cu mare voluptate de politica națională a unor țări în care trăiesc minorități unguri, între care și România, și în acest cadru se ocupă și de soarta altor etnii, mai cu seamă a țiganilor. Despre țiganii din Ungaria presa acestei țări scrie parcimonios și cu menajamente. Dar o fac alții. Astfel, date interesante sint prezentate în articolul „Țiganii unguri”, apărut în ziarul polonez „Gazeta Wyborcza”. Aflăm de acolo că în Ungaria țiganii, în număr de peste 800 000 de persoane, reprezintă 10 la sută din populația țării. Doar circa jumătate termină școala primară și doar 6 la sută obțin note acceptabile. Porțile institutelor de învățămînt superior sint închise chiar și pentru cei mai buni dintre ei. Pretutindeni, scrie ziarul polonez, sint discriminați — la locurile de muncă și în birourile de intermediere. Ei sint afectați deosebit de puternic de șomaj, avînd în vedere că majoritatea sint muncitori necalificați, destinați celor mai brute munci. În Ungaria, peste jumătate din infracțiuni sint săvîrșite de țigani, care înfundă puscăriile. În 1990, din 16 000 de puscăriasi din Ungaria, 70 la sută erau țigani. La întrebarea care este cea mai bună modalitate de soluționare a „chestiunii țigănești”, 10 la sută din cei chestionați au răspuns: genocid și sterilizare. „Ungurii — conchide „Gazeta Wyborcza” —, care condamnă atît de zelos politica discriminatorie a României, trebuie să găsească o soluție problemei țigănești, dacă vor să intre în Comunitatea Europeană”. Nu ne rămîne decît să ne aducem aminte de duhul bătrînelui Anton Pann: „Ce tot spui mine că mi-e nasul mare, și nu-ți vezi cocoașa ce-o porți în spinare!”. (I.D.G.).

Vilnius. Doborît de pe soclu, Lenin este, pînă una-alta, obiect de joacă pentru copii.

Astrologul lui Gorbaciov

Înainte de întîlnirea la nivel înalt cu președintele Bush, președintele sovietic Mihail Gorbaciov consultă o ghicitoare în vîrstă de 78 de ani. Bătrîna, de origine bulgară, se numește Vanga și este oarbă. Ea citește viitorul în cuburi de zahăr. Fica liderului sovietic, Irina, a venit de două ori în Bulgaria pentru a o întîlni pe Vanga cu scopul de a afla ceva din viitorul politic al tatălui ei.

În primăvara anului 1989, Vanga a primit un mesaj secret din partea lui Gorbaciov prin intermediul fiicei sale în vîrstă de 30 de ani, care a venit însoțită de secretara ei și de garda personală.

Urînd instrucțiunile bătrînei ghicitoare, Irina a adus două cuburi de zahăr pe care liderul sovietic le-a ținut sub pernă două nopți la rînd. Vanga pretinde că poate prezice viitorul prin atingerea cristalelor de zahăr.

La plecarea din locuința ghicitoare, Irina era albă ca varul, Surse sigure afirmă: „Gorbaciov a fost sfătuit să acorde independența celor trei republici baltice. Va menține, însă, celelalte republici, dar cu mari eforturi și cu riscul diminuării prestigiului său pe plan internațional. Va supraviețui la două tentative de asasinat și una de lovitură de stat în primăvara anului 1992, din care va ieși zdruncinat și cu un gust amar”.

În continuare sursele susțin: „Vanga a sfătuit-o pe Irina, care este căsătorită, să se mute în Canada sau în S.U.A., împreună cu soțul și cu cei doi copii, chiar dacă aceasta ar genera un scandal politic”.

În iarna anului 1989, Irina a revenit la Vanga, de data aceasta, nelînsată.

Sovieticii nu sint deloc surprinși de înclinația spre misticism a liderului lor. Popoarele slave, incluzînd pe bulgari, cred

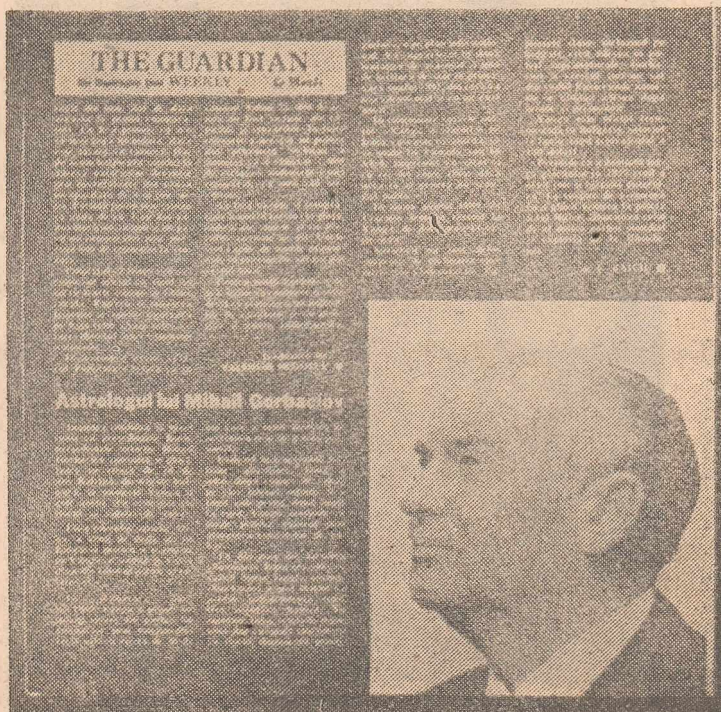
adesea în puteri supranaturale. Gorbaciov a crescut într-un sat din sudul Rusiei unde oamenii se ghidau adesea după semne și premoniții.

Vanga este oficial recunoscută în Bulgaria, salariul ei lunar fiind echivalentul a 130 dolari.

Pretinde că a dobîndit forța ghicitului în 1925, cînd a orbit într-o furtună puternică. Ea susține de asemenea că a ghicit venirea la putere a lui Hitler, izbucnirea celui de-al doilea război mondial și explozia de la Hiroshima.

De obicei, ghicitul o ia înaintea realității. Însă în ultima decadă a lui august anul acesta s-a întimplat și invers: realitatea a luat-o înaintea ghicitului. Căci, după cum se știe, în afară de statele baltice, și alte republici foste sovietice și-au declarat independența.

E. RAICU ■

Un meci care nu trebuia jucat

De ici,
de colo

● Discuții în jurul transferului lui Lung ● Madonna îi place pe Lewis
și Beker ● Vești despre Iovan ● Bubka îi spune „niet” lui Gorbys

Faptul că ne-au bătut americanii, cu 2-0 și încă pe terenul nostru, nu mi se pare un prilej de dramă. Mai multe erori au condus într-acele și cea dintâi ar fi ierarhizare fortuită, că „amicalul” cu Statele Unite n-ar fi trebuit jucat. Normal ar fi fost, și logic ar fi fost, să așteptăm 11 septembrie, adică partida Elveția — Scoția, pentru a ști pe ce cai stăm și încotro s-o apucăm. Cîștiga Elveția sau ieșea meciul egal, se contura o strategie, în sensul în care, păstrînd încă șanse pentru turneul final al C.E., cit de firave, plusam pe „străini” și luptam pînă la capăt. Învingea Scoția, din clipa aceea calificată, întorceam foaia. În lipsa unui obiectiv imediat, pedalam pe jucătorii de-acasă, visînd la o construcție cit mai trainică în perspectiva Cupei Mondiale 1994. Federația însă, dorînd să fie o gazdă primitoare, cum s-a și arătat, a acceptat propunerea americană pentru un test inuțit dinaintea și penibil după aceea. Ea are însă, ca să fie corect, o scuză, legată de faptul că, programat pe 28 august, „amicalul” cu S.U.A. ar fi trebuit să fie premers de cel cu Mexicul, reziliat în ultimul moment. Astfel conjugat, meciul cu Meola de comp. ar fi ajutat, cred, la ceva, ar fi înlesnit unele observații și relușuri. Așa însă, neavînd ce să dovedească, nici n-a dovedit nimic, ilustrînd doar ezitățile și limitele tuturor, jucătorii și antrenorii deopotrivă.

Sigur că, iertați calamburul, dacă s-a jucat, meciul trebuia jucat, ceea ce băieții noștri, într-un mixtum compositum de care nu-s ei vinovați, n-au făcut. Între erori, impardonabile și acelea că, socotindu-ne noi scule-n bascule, i-am privit pe adversari ca pe niște turiști veniți să asculte un concert de orgă la biserică Neagră. Dacă un complex de inferioritate e dăunător în fotbal, nici cel de superioritate nu-i altfel și iată-ne tentați să credem, adăugînd aici și pățania cu Camerunul, că noi ne-am lepădat mai repede de primul decît de celălalt. Aș semnala că o capcană asemănătoare, dacă nu mai adîncă, ne paște și în cupele europene, unde Craiova și Steaua, prea fericite că au nimerit peste formații din Cipru, trebuie să ia aminte că vor avea de transpirat și de suferit mult.

Dacă nu e, repet, un prilej de dramă, eșecul de la Brașov e însă unul de meditație, pe toate planurile. Nu pentru că am pierdut, asta se întîmplă și la case mai mari. Pentru cum am pierdut și de la cine. Fără drept de apel și la o echipă totuși modestă, fără palmares și fără veleități. Legea „nomadului” Mitluținoviici n-a fost deloc sofisticată, fiecare a știut ce face și a făcut ce știe, nimic în plus, dar totuși această simplitate i-a șocat, apoi debusolat și, în final, resemnă pe „tricolorii”. Înfrîngerea le aparține, precumpănitor, celor din teren, dar nu numai lor. Ferindu-mă să detaliez, neîntrebînd adică de ce-a fost înlocuit Ilie Dumitrescu, cine a avut inițiativa chemării unui divizionar B (Guia) etc. v-aș pofți să zăbovim asupra unei chestiuni importante, chiar de principiu, legată de convocarea toată ziua, bună ziua a „străinilor”, fără nici un discernămint. Am convenit, iar Mircea Rădulescu a fost unul dintre vajnicii promotori ai ideii, că măcar în prezent „naționala” nu se poate dispensa de serviciile celor care evoluează peste granițe. Așa este, nimic de obiectat. Doar că una e să le soliciți acestora (și cluburilor lor) înțelegere, devotament, unitate etc, cînd ți-e greu, la meciurile cu miză bunăoară, și alta să-i pui una, două pe drumuri ca să-i folosești, aducîndu-i din Spania, 45 de minute la Brașov? În acest caz, al lui Balint și Mateuț (deși exemple s-ar mai putea da), recurgerea la ei nu se justifică sub nici un aspect. Dacă-ai începe cu cel material, federația suportînd biletele de avion, mi s-ar reproșa că e treaba F.R.F. să-și gospodărească fondurile. De acord, deși mă îndoieste că vreo cîteva sute de mii de lei (sau dolarii echivalenți) sînt de ici de colo, dar cum rămîne cu interesele echipei reprezentative? Era indispensabil ea, într-o partidă de complezență, antrenorii să-i mai ruleze pe Balint și Mateuț? Adică nu cunoșteau Rădulescu și Iorgulescu ce le pot picioarele celor doi?

Să nu ne prefacem că nu pricepem. Dacă li se va da avizul, „tricolorii” se vor grăbi să vină acasă, să-și revadă rudele și prietenii pe buzunarul altora și, totodată, să scape de 2-3 zile de antrenamente la catarană. Numai că una vor ei și alta trebuie să vrea antrenorii. Aceiași în general, motivațiile se despart într-o astfel de situație și nu cred că greșesc afirmînd că, nedeosebind nuanțele de culori, actualii responsabili irosesc muniții costisitoare pentru ținte minore. Răzbat voci care pretind că, tocmai pentru a voiiaja spre a-și controla selecționabili, Rădulescu și Iorgulescu asta au și urmărit, să convingă că fără „stăini” nu se poate. Obiectez, intrucît demonstrația la acest capitol e demult încheiată. Dacă ar fi așa, ar fi cu alt mai grav cu cit ar trebui să ne întoarcem înapoi. În același timp, alții ar merge înainte.

Rednic și ai săi

De la stînga la dreapta, cele 6 achiziții noi ale clubului belgian Standard Liège: Frans Van Rooy, Mohamed Lashai, Marc Wilmots, Didier Piot, Sebastian De Meersman și, evident, Mircea Rednic. Explicația la fotografie trebuie completată cu o mărturisire a președintelui clubului, Jean Wauters, care preciza că „ne-am adresat cu prioritate unor jucători de caracter și erod că am ales bine”. Merei, Jean!

Cine și de ce vrea să-l lichideze pe PELE?

O valiză-bombă a fost depistată, recent pe Aeroportul internațional „Guarulhos” din Sao Paulo, în momentul în care 130 de pasageri se pregăteau să se imbarce într-un Jumbo Jet cu destinația Tokio. Alertată, poliția federală braziliană a intervenit prompt, artificierii detonînd încărcătura care a produs o flacără înaltă de 3 metri. Conducătorul Romeo Tuma, ancheta a stabilit că, legată la un complicat mecanism de explozie, bomba ar fi distrus aeronava în zbor, la circa 100 de minute de la decolare, deasupra Amazoniei. Posesorul valizei, un chinez tocmai sosit, în tranzit de la Asunción, n-a putut furniza nici o explicație plauzibilă, mulțumindu-se să declare că bagajul său a fost, probabil, forțat pe aeroportul din capitala Paraguayului. Tuma nu l-a crezut, menționînd că, în continuare în stare de arest, chinezul (al cărui nume nu s-a dezvăluit presei) e singurul și principala suspect. Colaboratorii lui nu exclud însă nici varianta unui complot.

Atentatul ratat n-ar avea, evident, nici o legătură cu sportul dacă printre călătorii ce urmau să ocupe, la miezul nopții, un loc în Boeing-ul 747 al companiei japoneze „Jal” nu s-ar fi aflat și celebrul Pele, socotit de mulți, și azi, drept cel mai mare fotbalist din toate timpurile. Pele, ca și tovarășii săi de voiaj, între care alte 3 vedete ale balo-

nului rotund, Socrates, Leao și Eder, n-a știut nimic despre eveniment, plecarea avionului fiind întîrziată pînă în zori din „motive tehnice”. La Tokio însă s-a comunicat, numai că, spre surpriza generală, „perla neagră” n-a avut nici o reacție inițială. Abia mai tîrziu, la hotel, Pele a lăsat să scape cîteva cuvinte menite să deruteze. „Sînt convins că vor mai încerca, a murmurat el, dar nu vor reuși”, vorbe care, întregind informațiile deținute de poliție, l-au lămurit pe Romeo Tuma, că, de fapt, Pele a constituit ținta atentatului. Cine să-l urască într-adevăr „il rey” încă să vrea să-l suprimă? La această dramatică întrebare se caută răspuns. Ce va găsi?

Băieții de mingi

Alertați de iminenta apariție a unui al doilea cotidian de sport, cîțiva dintre foștii colegi de la „Gazeta Sporturilor” îmi sar cu cuțitul la gît și tratează echipa pe care caut s-o alcătuiască cu tot soiul de invective și mîrdării. Firește că, neavînd ei ce să demonstreze și eu de ce să mă tem, cel mai ușor mi-ar fi să le răspund virulent acestor băieți de mingi înfricoșați la ideea de a-și vedea înjumătățite spiritele și sarsanalele de după fiecare etapă. Dîndu-le deplină asigurări din acest punct de vedere, mă abțin să reacționez, convins că, pe de o parte, concurența va înviora peisajul și că, pe de alta, va fi loc și la noi, precum în Italia, Spania etc, de mai multe ziare de sport care să colaboreze, nu să se dușmănească. De aceea, ignorînd aroganța agresivă a unora, fie și din respect pentru ceilalți, grosul redacției, consider incidentul încheiat.

Primind însă semne că nu se potolește, îmi permit să-și avertizez, că în curînd ne vom distra de minune, dimpreună cu cititorii, pe marginea unei rubrici zilnice intitulată, simplu, „Să ridem cu Gazeta Sporturilor”, care se va inspira nu din dosarele gazetărilor din Vasile Conta, ci din gramatica și greșelile lor profesionale. Dacă vor lupta, o vor avea, totul e să-i țină balamalele.

600 de ani de scris românesc

Oare ciți dintre „românii verzi” știu că mai mult de jumătate din Maramureșul istoric se află dincolo de Tisa, înglobat în imperiul Orientului cel mai apropiat? Ciți știu, că exact acolo au apărut Primele texte de suflet românesc, cunoscute și sub numele de Textele rotaci-zante? Și că Lumina noastră de la Minăstirea din Peri ni se trage, și nu de la Răsărit? Anul acesta se împlinesc 600 de ani de la atestarea documentară a acestei stavropighii aflată încă sub rubrica Ucrainei subcarpatice. Și tot în acest an se împlinesc 600 de ani de la atestarea Primului text scris în limba română — Codicele de la Ieud. Prilej fericit pentru organizarea în Maramureș a primului simpozion internațional dedicat celor două aniversări.

Organizat de către Institutul de Etnografie și Folclor al Academiei, în colaborare cu Muzeul Maramureșean din Sighetu Marmației, Editura „Știința” a Academiei din Republica Moldova, Episcopia Maramureșului și a Sătmăruului, Inspectoratul de cultură și Muzeul județean Maramureș, manifestarea se va desfășura în perioada 12—15 septembrie la Baia Mare, Sighetu Marmației, Peri și Ieud. Simpozionul cu tema „Imagini și permanențe etnologice românești” își propune să abordeze civilizația maramureșeană din perspectivă interdisciplinară. Limbile în care se vor putea susține comunicările sunt: româna, franceza, engleza. Pe lângă etnologii români și-au anunțat prezența și specialiști din Franța, Anglia, Cehoslovacia.

Sint invitați să participe toți cei care pot prezenta informații în plus, față de cele știute în legătură cu acest leagăn de spirit și jertfă românească. Se asigură cazare, masă, transport și o vizită la românii de dincolo de Tisa. Relații suplimentare se pot primi la Institutul de Etnografie și Folclor, strada Take Ionescu, 25, sector 1, cod 70166 București. Tel. 59.37.48.

Taxa de participare este de 200 lei. Este de preferat ca materialele să nu depășească 7 pagini dactilografiate.

LUMIRĂ LIRĂ DIN LUMIRĂ LIRĂ!
ION BURNAR ■

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

**Distribuitor autorizat pentru România
al firmelor**

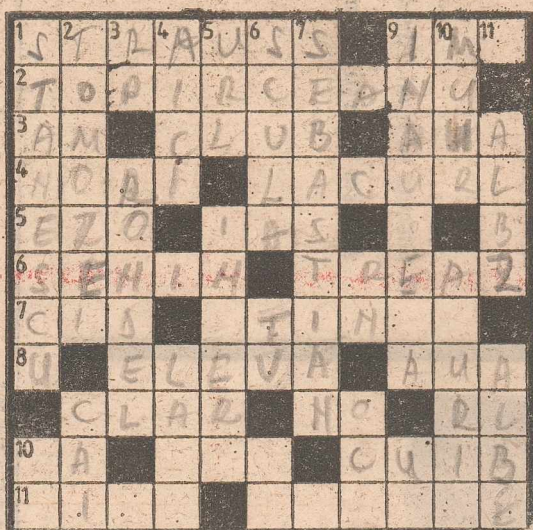
Tandon COMPUTERS — SUA
și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

- TANDON COMPUTERS**
- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80286, 80386, 80486;
 - MONITORE alb-negru sau color VGA;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - IMPRIMANTE cu laser;
 - REȚELE de tip NOVELL;
- GARANȚIE 1 AN.**

- AEG — OLYMPIA**
- MAȘINI DE SCRIS;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - aparate de FOTOCOPIAT;
 - TELEFAXURI;
 - MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
 - aparate TELEFONICE;
 - CONSUMABILE diverse.

se asigură instalare, service, servicii postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maxim 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii.

Farmecul nopții

ORIZONTAL: 1) Mare compozitor austriac, supranumit „regele valsului”, autor al operei „O noapte la Venetia” (Johann) — „Steaua...”, poezie ce poartă semnătura lui Ion Barbu (nom.). 2) Clasic român, autor al poeziei „Noapte de toamnă” (George) 3) Primele semne ale

amurgului! — Local de noapte cu circuit închis — Bătăie la tobă. 4) Ascund fața lunii, cufundind totul în beznă — Oglin-da lumii în mirifica noapte eminesciană (pl.). 5) Prefix cu sensul de „înăuntru” — Dialect ionian. 6) „Seri...”, volum de povestiri de Ion Agârbiceanu

(sg.; masc.) — Neadormit. 7) Puțin cidru! — Blocuri de piatră. 8) Poate merge la școală și la cursurile serale (fem.) — Strugure (reg.). 9) Lumina strălucitoare a lunii — În prag de noapte! — Rele! 10) Luna! — „Noapte de...”, frumoasă poezie de Lucian Blaga — Culcușuri pentru... somnoroase păsărele (sg.). 11) Imagini de noapte — Intineric.

VERTICAL: 1) Regretat poet român, semnat al poemului „Visul unei nopți de vară” (Nichita) — Liviu Vasiliu. 2) Poet contemporan care ne-a oferit volumul „Noapte de echinox” (Gheorghe) — Armăsari. 3) Cîrpit la mijloc! — „...lunei”, poezie de Al. Macedonski (neart.). 4) În acest loc — Limbi de culite. 5) În turlă! — A amurg. 6) A se trezi din somn — Televiziune (abr.) — Plantă textilă. 7) Autorul piesei „Steaua fără nume” (Mihail). 8) Radu Niculescu — Vechi măsură de capacitate. 9) A se lăsa noaptea — În cupă! 10) Fluviu în Malaysia — Cu noaptea-n cap (fig.). 11) „Mijlocul” nopții — Noaptea în care nu se doarme.

Dictionar: EZO, IAS, AUA, MUAR.

MIHAI ZGUBEA ■

Experimentul-Cojocar la televiziunea română

Duminică, 1 septembrie, postu național de televiziune a prezentat, prin mijlocirea kolegială a domnului Alexandru Mironov, o scurtă informare asu-

pra experimentului de energo-bioterapie desfășurat în redacția noastră de către inventatorul cojoterapiei, inginer Constantin Cojocar. Emisiunea a făcut e-

videntă preocuparea statornică a revistei noastre pentru încurajarea ideilor novatoare și a medicinei neconvenționale. Mulțumim pe această cale Televiziunii Române și, personal, mai vechiului nostru colaborator, gazetarului de elită, domnul Alexandru Mironov și-i asigurăm pe cititorii noștri că-i vom ține la curent cu evoluția cojoterapiei.

Vremurile sint cum sint!

Dar vremea?

După o scurtă vacanță, iată-ne din nou împreună, dragi cititori. Din nou împreună la început de toamnă. Este deci septembrie, o lună blândă în general, în care am scăpat de căldurile toride ale verii, de tunete și fulgere, de grindină și ploi torențiale. Asta în general vorbind, pentru că fiecare an are particularitățile lui. Deci s-a dus vara, și nu ne putem plînge că ne-a fost prea cald. În ultima săptămână cel puțin, în multe zone din țară temperatu-

rile au fost cu 5—7°C mai mici decât mediile multianuale.

Cum va fi vremea în săptămîna ce urmează?

Miercuri și joi va fi o vreme în general frumoasă și mai caldă decât pînă acum. Cîmul va fi destul de degajat. Doar în sud-estul țării innoirările vor fi mai accentuate și vor fi condiții de ploaie, la amiază temperaturile vor fi cuprinse în general între 24 și 30°C. Valorile cele mai ridicate de temperatură se vor înregistra în Banat, Oltenia, Muntenia și Crișana iar cele mai coborîte în Maramureș și nordul Moldovei. Dimineata temperaturile ce se vor înregistra se vor încadra, la scara întregii țări, între 8 și 16°C. Vineri, după o dimineată

cu un cer destul de degajat, în nordul țării își vor face apariția norii. Aceștia vor fi determinați de un sistem noros destul de amplu ce va afecta pînă spre seară regiunile din jumătatea de nord a țării. Aici deci va ploua pe arii extinse. De asemenea temperatura aerului va scădea simțitor. Sistemul noros va cuprinde apoi, deci vineri noaptea și sîmbătă, toată țara. Va fi deci o vreme instabilă și răcoroasă mai cu seamă în nordul, centrul și estul țării. La amiază temperaturile vor fi cuprinse între 17° și 22°C în Maramureș, Transilvania și nordul Moldovei și între 20° și

25°C în rest. Vîntul se va intensifica din sector nordic în zonele din estul țării. Duminică și luni vremea va fi răcoroasă și instabilă. Aversele de ploaie vor fi destul de frecvente.

Pe litoral vremea va fi în general frumoasă și caldă în primele zile ale intervalului, deci pînă sîmbătă. Apoi și aici cerul se va înnoia și va ploua. De asemenea, vîntul se va intensifica temporar din sectorul nordic. Temperaturile vor fi cuprinse între 24° și 26°C în aer, mai scăzute în ultimele zile iar apa mării va avea 23°—24°C.

OTILIA DIACONU ■

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATOR (1700): Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (2542): Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.

■ DREPTURILE OMULUI (2600): Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu, Elena Grecescu, Oltea Mutulescu, Corneliu Olteanu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu.

■ CULTURĂ — ÎNVĂȚĂMÎNT (2559): Mihai Săndoiu, Paul Viniciu.

■ **FLACĂRA BIS**

Redactor șef:
Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție:
Liana Tatos

Livia Timbus, Aurelia Boriga, Constantin Dumitru (171639)

■ **REBUS**

Redactor șef:
Tudor Octavian (1457)

Secretar general de redacție:
Alexandru Pășărin (2036)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad (1457), Aurel Ștefan Alexandrescu, Mihai Zgubea, Simona Simzianu (2036)

■ **FLACĂRA BASARABIEI**

Redactor șef:
Ion Zubașcu

Secretar general de redacție:
Dorin Sălăjan

Mihai Potirniche (correspondent special din Basarabia) (2559)

■ FOTOREPORTAJ (2528): Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan.

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (2123, 1453, 2072): Mircea Popp, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Adrian Petrescu.

■ SECRETARIAT — ADMINISTRATIE (2002, 2559): Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile.

■ PUBLIC RELATIONS (2634): Ruxandra Onofrei

■ DIFUZARE

Manuela Vasiliu — 174891 —

■ Adresa redacției și administrației: București, Piața Presei Libere, nr. 1, cod 71311. **Telefoane:** 17 60 10, 17 60 20 (cu interioarele trecute în parantezele de mai sus); secretariat director: 20 02; redactor șef: 21 24

secretar general de redacție: 21 43.

Fax — 17. 48. 91.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10876, PRSFIR București, Calea Griviței, nr. 64 — 66.

■ **Administrația:** EDITURA „Presa Națională” S.A. (ecl. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București.

16 pagini — 10 lei

Cît costă

parizerul

la Paris?